

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 31R/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4125201983
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Filip Grznárik
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2025:4125201983.9

Uznesenie

Okresný súd Nitra, v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka: AL Agroservice, s. r. o. v reštrukturalizácii, sídlo s. č. 1093, 930 16 Vydrany, IČO: 50 584 944, zastúpeného advokátom: dr.jur. A. B., sídlo Alžbetínske nám. 328/4/1094, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 11 848 014, ktorého správcom je: Origon Recovery Solutions, k. s., so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, značka správcu S2082, konajúc o žiadosti správcu dlžníka zo 07.08.2025 o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, takto

rozhodol:

I. Súd návrhy dlžníka na prerušenie konania

a) do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti dlžníka, vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2291/2025,

b) odôvodnený splnením podmienok konania o súlade právnych predpisov, zamieťa.

II. Súd zastavuje reštrukturalizačné konanie dlžníka: AL Agroservice, s. r. o. v reštrukturalizácii, sídlo s. č. XXXX, XXX XX C., IČO: 50 584 944.

III. Súd začína konkurzné konanie na majetok dlžníka: AL Agroservice, s. r. o. v reštrukturalizácii, sídlo s. č. 1093, 930 16 Vydrany, IČO: 50 584 944.

IV. Súd vyhlasuje konkurz na majetok dlžníka: AL Agroservice, s. r. o. v reštrukturalizácii, sídlo s. č. 1093, 930 16 Vydrany, IČO: 50 584 944.

V. Súd má medzinárodnú právomoc na začatie tohto insolvenčného konania (t. j. na vyhlásenie konkurzu) ako hlavného insolvenčného konania podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní v účinnom znení.

VI. Súd ustanovuje do funkcie správcu: Origon Recovery Solutions, k. s., so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, značka správcu S2082.

VII. Súd vyzýva veriteľov, aby prihlásili pohľadávky, ktoré nie sú pohľadávkami proti podstate, prihláškou, ktorá musí byť správcovi doručená v základnej prihlasovacej lehote do 45 dní od vyhlásenia konkurzu. Prihláška musí byť podaná spôsobom podľa § 28 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v účinnom znení (ďalej len „ZKR“) a musí spĺňať náležitosti podľa § 29 ZKR.

VIII. Súd ukladá správcovi podať súdu (1.) do 15 dní od ustanovenia do funkcie súdu podrobnú písomnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, (2.) do 35 dní od ustanovenia do funkcie druhú podrobnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, (3.) do 50 dní od ustanovenia do funkcie tretiu podrobnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, (4.) najneskôr 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov štvrtú podrobnú správu o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch.

IX. Súd ukladá správcovi povinnosť okamžite informovať o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka spôsobom podľa článku 54 Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní v účinnom znení známych zahraničných veriteľov dlžníka, t. j. veriteľov, ktorí majú svoj obvyklý pobyt, bydlisko alebo registrované sídlo v inom členskom štáte, ako v Slovenskej republike, vrátane daňových orgánov a orgánov sociálneho zabezpečenia členských štátov.

o d ô v o d n e n i e :

I. Reštrukturalizácia dlžníka

1. V záhlaví označenej právnej veci bola dňa 29.04.2025 povolená reštrukturalizácia dlžníka (§ 118 ods. 1 ZKR v znení účinnom v čase vydania uznesenia) a dlžníkovi ustanovený správca, označený v záhlaví.

II. Žiadosť správcu o vyhlásenie konkurzu (predmet subkonania)

2. Správca žiadosťou zo 07.08.2025, podanou a doručenou súdu dňa 07.08.2025, požiadal súd o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, ktorý odôvodnil týmito dôvodmi:

2.1. Dňa 07.08.2025 sa vo veci konala schôdza veriteľov, na ktorom bolo prijaté uznesenie, ktorým navrhla, aby správca podľa § 126 ods. 3 ZKR súd požiadal o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka.

2.2. Na základe uvedeného správcu podľa § 126 ods. 3 ZKR podal žiadosť o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka.

3. Doručením uvedenej žiadosti správcu o vyhlásenie konkurzu sa začalo v rámci prebiehajúceho reštrukturalizačného konania subkonanie o jeho konverzii na konkurz podľa § 129 a § 131 ZKR.

III. Procesný postup súdu po začatí subkonania o žiadosti správcu o vyhlásenie konkurzu; vyjadrenie dlžníka a jeho návrh na prerušenie konania

4. Súd dňa 15.08.2025 podľa § 196 ZKR v spojení s čl. 9 CSP zaslal dlžníkovi žiadosť správcu o vyhlásenie konkurzu, ktorá mu bola doručená podľa zákona o e-Governmente dňa 03.09.2025.

5. Dlžník sa k žiadosti správcu vyjadril podaním doručeným súdu 10.08.2025.

5.1. Dlžník má za to, že vyhlásením konkurzu dôjde k hrubému porušeniu práv ostatných veriteľov a k porušeniu rovnováhy medzi právom chránenými záujmami dlžníka a veriteľa – D. E.. Dlžník poukázal na to, že sú dané preukázané pochybnosti o výške istiny pohľadávky (keď neboli zohľadnené vykonané úhrady, nebol v rozpore s notárskou zápisnicou odpočítaný súdny poplatok) i príslušenstva (ktoré bolo uplatnené vo vyššej výške, než bolo dojednané v notárskej zápisnici) a súčasne na to, že zabezpečovacie právo vo vzťahu k pohľadávke daného veriteľa neexistuje. Správca vo vzťahu k tomuto veriteľovi nekonal tak, ako vo vzťahu k iným veriteľom, ktorých pohľadávku na podnet dlžníka poprel.

5.2. Dlžník ďalej poukázal na to, že komplementár ustanoveného správcu JUDr. Hrdlík bol dlhodobým vedúcim zamestnancom veriteľa D. E., pričom podľa jeho vyjadrenia na schôdzi veriteľov sa tento pracovný pomer skončil u uvedeného veriteľa pred viac ako 2 rokmi. Z oznámení o dražbách vyplýva, že JUDr. Hrdlík priamo spolupracoval s JUDr. Katarínou Pacáčovou, poverenou zamestnankyňou uvedeného veriteľa na jeho zastupovanie v prejednávanej veci. Uvedenú personálnu prepojenosť mal správca v prejednávanej veci vyhodnotiť podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch ako zákonnú prekážku výkonu funkcie. Neustrannosť a nezaujatosť správcu by mala byť v reštrukturalizačnom konaní, vychádzajúc z jeho charakteru, posudzovaná oveľa prísnejšie než je tomu v konkurznom konaní. Pokiaľ správca neoznámil súdu po tom, ako zo zoznamu pohľadávok zistil, že jeho bývalý zamestnávateľ je účastníkom reštrukturalizačného konania, konal správca v rozpore so základnými povinnosťami správcu podľa § 3 zákona o správcoch. Zrejmu nečinnosťou správcu získal veriteľ UniCredit Banka

zvýhodnenú pozíciu na úkor iných veriteľov. Vyhlásenie konkurzu na základe návrhu veriteľa, ktorý by za predpokladu riadneho a odborného výkonu funkcie správcu nemohol takýto návrh ani predniesť, resp. by mal v prípade popretia jeho pohľadávky iné oprávnenie hlasovať, by bolo v rozpore so spravodlivosťou a nezohľadňovalo by účel zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Vyhlásenie konkurzu by sledovalo len záujmy jedného veriteľa – UniCredit Banky, ktorá pritom svoj návrh na vyhlásenie konkurzu ani bližšie neodôvodnila, na rozdiel od reštrukturalizácie, ktorá by zohľadňovala záujmy všetkých veriteľov. Dlužník napokon uviedol, že vo vzťahu k správcovi existujú dôvodné obavy, že aj pri skúmaní náležitostí prihlášky uvedeného veriteľa mohol opomenúť konať s odbornou starostlivosťou.

6. Súd doručil prípisom č. k. 31R/2/2025 – 269 z 15.08.2025 žiadosť správcu o vyhlásenie konkurzu zo 07.08.2025 a vyjadrenie dlžníka k danej žiadosti všetkým veriteľom, ktorí prihlásili svoje pohľadávky. Žiadny z týchto veriteľov sa k žiadosti správcu ani vyjadreniu dlžníka písomne nevyjadrili.

7. Dlužník v podaní doručenom súdu dňa 22.09.2025 podal návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky (inak aj len „Ústavný súd SR“ alebo „ÚS SR“), ku ktorému sa vyjadril aj na pojednávaní a ktorý doplnil podaním doručeným súdu dňa 17.10.2025, pričom z vyjadrenia dlžníka na pojednávaní a aj jeho písomného podania doručeného súdu dňa 17.10.2025 vyplýva, že ich obsahom je aj ďalší návrh na prerušenie konania (k tomuto viac v bode 59. odôvodnenia).

7.1. Návrh na prerušenie konania dlžník odôvodnil tým, že v uvedenom konaní vedenom na ÚS SR sa rieši otázka, ktorá má na prejednávanú vec zásadný význam a ktorú súd nie je v prejednávaní veci oprávnený riešiť, pričom v tejto súvislosti dlžník odkázal na § 162 ods. 1 písm. a) CSP a § 193 CSP.

7.2. Z ústavnej sťažnosti, pripojenej k návrhu na prerušenie konania, vyplýva, že dlžník ju podáva proti správcovi, ktorou napáda iný zásah spočívajúci v tom, že správca prihlásenú pohľadávku UniCredit Banky v reštrukturalizácii v prejednávaní veci nepoprel ani do čí prihlásenej výšky ani čo do prihláseného zabezpečenia. Z potvrdenia o podaní návrhu na začatie konania vyplýva, že ústavná sťažnosť bola doručená ÚS SR dňa 30.08.2025 a konanie o nej je vedené na ÚS SR pod sp. zn. Rvp 2291/2025.

IV. Prejednanie žiadosti správcu o vyhlásenie konkurzu na pojednávaní

8. Súd, vychádzajúc z právnych záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky (inak aj len „ÚS SR“) (nález č. k. II. ÚS 867/2014 – 86 z 10. marca 2015) ako aj z doktríny konkurzného práva (Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 4. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2021 – ďalej aj len „Komentár Ďurica k ZKR“, § 197; Pospíšil, B.: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. Bratislava: Wolters Kluwer SK, 2016 – ďalej aj len „Komentár Pospíšil k ZKR“, § 131) (aj keď časť doktríny – Komentár Ďurica k ZKR čiastočne poukazuje na nekonzistentnosť judikatúry ÚS SR ohľadom nariaďovania pojednávania vo veci rozhodovania o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurz), na prejednanie žiadosti správcu (bod * MERGEFORMAT 2. odôvodnenia) považoval za potrebné nariadiť pojednávanie. Súd preto dňa 15.08.2025 podľa § 197 ods. 1 vety poslednej ZKR nariadil pojednávanie na 24.09.2025, na ktoré predvolal dlžníka, správcu (ako osobu zúčastnenú na konaní) a tých ostatných účastníkov reštrukturalizačného konania, ktorí chcú využiť procesné právo zúčastniť sa daného pojednávania.

9. Všetkým účastníkom konania a správcovi bolo predvolanie na pojednávanie doručené podľa § 199 ods. 1, ods. 9 ZKR (v znení účinnom v danom čase, t. j. do 30.09.2025) dňa 23.08.2025 (ako dňa nasledujúceho po dni zverejnenia predvolania v Obchodnom vestníku č. 162/2025 zo dňa 22.08.2025).

9.1. Dlužníkovi a správcovi bolo podľa § 199 ods. 3 ZKR predvolanie doručené aj inak ako zverejnením v Obchodnom vestníku, keďže to bolo potrebné pre vedenie konania, s tým, že rozhodujúce pre počítanie lehoty je podľa § 199 ods. 4 ZKR zverejnenie v Obchodnom vestníku.

9.2. Lehota na prípravu na pojednávanie bola podľa § 196 ZKR v spojení s § 178 ods. 2 CSP zachovaná u všetkých predvolaných osôb.

10. Súd prejednal žiadosť správcu na pojednávaní dňa 24.09.2025.

10.1. Pojednávania sa zúčastnil dlžník, správca a veriteľ – UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. (inak v tomto odôvodnení aj len „D. E.“).

10.2. Ostatní veritelia, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky a ktorí boli predvolaní len pre prípad, že chcú využiť procesné právo zúčastniť sa pojednávania, toto procesné právo nevyužili. Vo vzťahu k týmto účastníkom konania preto súd na pojednávaní podľa § 196 ZKR v spojení s § 180 CSP uznesením rozhodol o konaní pojednávania v ich neprítomnosti.

11. Súd po otvorení pojednávania podľa § 196 ZKR v spojení s čl. 9 a 10 CSP oboznámil žiadosť správcu o vyhlásenie konkurzu (časť II. odôvodnenia) a umožnil správcovi a prítomným účastníkom konania vyjadriť sa k predmetu subkonania.

11.1. Správca na pojednávaní zotrval na podanej žiadosti a nad jej rámec k námietkam dlžníka o prieskume pohľadávok uviedol, že aj za predpokladu vyhodnotenia podnetu ako dôvodného by toto bolo bez vplyvu na vôľu veriteľov na schôdzi, pretože aj čo sa týka popretia zabezpečenia, toto by nemalo žiadny vplyv na počet hlasovacích práv na schôdzi veriteľov. Čo sa týka namietanej výšky istiny, tak namietaná bola istina vo výške 35.000,- eur, pričom pohľadávka daného veriteľa by aj tak vysoko prevyšovala a daný veriteľ by mal dostatok hlasov na hlasovanie o vyhlásení konkurzu. Správca ďalej poukázal na to, že žiadny iný veriteľ sa nezúčastnil ani pojednávania, na schôdzi veriteľov boli prítomní traja veritelia, z ktorých dvaja požiadali o vyhlásenie konkurzu. Možno preto uzavrieť, že podpora reštrukturalizácie zo strany veriteľov nie je v podstate žiadna. Na schôdzi veriteľov bol zvolený veriteľský výbor, pričom dvaja zo zvolených členov hlasovali za vyhlásenie konkurzu a je preto takmer isté neschválenie reštrukturalizačného plánu, čo by založilo ďalší dôvod na konverziu.

11.2. Dlžník na pojednávaní uviedol, že ak by správca postupoval podľa ZKR a preskúmal by pohľadávku daného veriteľa s odbornou starostlivosťou, dospel by k podobnému právnomu názoru, aký bol obsiahnutý v podnete dlžníka a na jeho základe by poprel pohľadávku, či už v celom rozsahu alebo v rozsahu popretia či už istiny alebo príslušenstva. V prípade, ak by totiž takto správca postupoval, tak veriteľ, ktorý navrhol vyhlásenie konkurzu, by sa mohol zúčastniť schôdze veriteľov, ale nemal by právo hlasovať, naviac v prípade popretia pohľadávky veriteľa, ktorý navrhol vyhlásenie konkurzu čo do zabezpečenia by tento už nemal záujem na konverzii na konkurz, keďže uspokojenie veriteľov je v reštrukturalizácii vyššie, avšak veriteľ prítomný na pojednávaní využil, že jeho pohľadávka bola zabezpečená, pričom toto zabezpečenie získal neprávom.

12. Súd na pojednávaní vykonal podľa § 197 ods. 8 ZKR dokazovanie listinnými dôkazmi, a to zápisnicou zo schôdze veriteľov zo 06.08.2025, listinnými dôkazmi pripojenými k vyjadreniu dlžníka k žiadosti správcu a listinnými dôkazmi predloženými k podaniu dlžníka doručenému 22.09.2025, v ktorom navrhol prerušenie konania.

13. Súd pojednávanie podľa § 196 ZKR v spojení s primeraným použitím § 234 ods. 2 a § 219 ods. 2 CSP uznesením vyhláseným a podrobne odôvodneným na pojednávaní odročil za účelom vyhlásenia meritórneho uznesenia na 30 dní, a to na 24.10.2025, na ktorom aj vyhlásil toto meritórne uznesenie.

14. Rozhodné skutkové okolnosti (s uvedením podkladu, na základe ktorých boli zistené a s vyhodnotením dôkazov) s ich právnym posúdením uvádza súd v nasledujúcej časti odôvodnenia rozhodnutia.

V. Rozhodné skutkové okolnosti a právne posúdenie veci

15. Predmetom subkonania, o ktorom súd meritórne rozhoduje týmto uznesením, je konanie a rozhodovanie o žiadosti správcu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka počas povolenej reštrukturalizácie (I. až II. časť odôvodnenia), z dôvodu vymedzeného v žiadosti správcu, ktorým je, že sa schôdza veriteľov na návrh veriteľa oprávneného na nej hlasovať uzniesla na tom, aby súd vyhlásil konkurz.

16. Právny základ rozhodovania súdu o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurz je daný v §§ 129 a 131 ZKR, a to v závislosti od dôvodov tejto konverzie.

17. Súd rozhodnutie vo veci založil primárne na nasledovných ustanoveniach právnych predpisov:

17.1. Podľa § 206q ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (inak aj len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“ alebo „ZKR“), konanie, ktoré sa začalo a právoplatne neskončilo do 30. septembra 2025, sa dokončí podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. septembra 2025.

17.2. Podľa § 131 ods. 2 písm. a), d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, súd bez návrhu jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak zistí, že (a/) správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom, (d/) schôdza veriteľov nebola uznášaniaschopná alebo nezvolila veriteľský výbor alebo na návrh veriteľa oprávneného hlasovať sa uzniesla, aby súd vyhlásil konkurz.

17.3. Podľa § 131 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, v uznesení podľa odseku 2 súd ustanoví do funkcie správcu toho istého správcu, ktorý vykonával funkciu v reštrukturalizácii. Uznesenie súd bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku. Zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania a funkcia veriteľského výboru a funkcia správcu nezaniká. Uznesenie súd doručí dlžníkovi a správcovi, ktorého v uznesení ustanovil.

17.4. Podľa § 126 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, schôdza veriteľov je uznášaniaschopná, ak sú prítomní aspoň traja veritelia oprávnení hlasovať. Schôdza veriteľov sa uznáša nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov. Právo hlasovať na schôdzi veriteľov má veriteľ, ktorého pohľadávka je v čase konania schôdze veriteľov zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti; na každé jedno euro zistenej sumy pohľadávky má veriteľ jeden hlas. Podriadený veriteľ ani veriteľ, ktorý by sa v konkurze uspokojoval v poradí ako podriadený veriteľ, nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov, ani právo byť volený do veriteľského výboru. Podmienený veriteľ môže na schôdzi veriteľov hlasovať len vtedy, ak vznik ním prihlásenej a zistenej podmienenej pohľadávky závisí od splnenia záväzku podmieneným veriteľom za dlžníka a veriteľ oprávnený požadovať splnenie záväzku od podmieneného veriteľa na schôdzi veriteľov v rozsahu podmienenej pohľadávky svoje hlasovacie právo neuplatní alebo si svoju pohľadávku v rozsahu podmienenej pohľadávky v reštrukturalizácii neprihlási. Ak je podmienených veriteľov, ktorí sú povinní plniť za dlžníka tomu istému veriteľovi pre tú istú pohľadávku, viac, môžu vykonávať hlasovacie práva spojené s ich prihlásenými podmienenými pohľadávkami, len ak si zvolia spoločného zástupcu; tieto hlasovacie práva pritom môžu vykonávať len v rozsahu, v akom sú povinní plniť za dlžníka. Ak to navrhne veriteľ, ktorého hlasy predstavujú aspoň 10 % zo všetkých hlasov prítomných veriteľov, predmetom schôdze veriteľov je vždy aj hlasovanie, aby súd vyhlásil konkurz. Ak sa na tom schôdza veriteľov uzniesla, správca požiada súd o vyhlásenie konkurzu.

17.5. Podľa § 124 ods. 1 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, každú prihlásenú pohľadávku správcu s odbornou starostlivosťou preskúma a porovná s účtovnou a inou dokumentáciou dlžníka a so zoznamom záväzkov dlžníka; správca pritom prihliadne aj na vyjadrenia dlžníka a iných osôb, v rozsahu, v akom ich možno považovať za vecne preukázané a právne odôvodnené. Správca vykoná aj vlastné šetrenie s cieľom nestranne zistiť stav a dôvody spornosti prihlásenej pohľadávky. Správca prihlásenú pohľadávku poprie v spornom rozsahu len ak pri skúmaní pohľadávky zistí, že prihlásená pohľadávka je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva sporná v miere, ktorý odôvodňuje predpoklad, že veriteľ prihlásenej pohľadávky nebude v prípade konania podľa odseku 4 úspešný. Dôvodom popretia prihlásenej pohľadávky nemôže byť len skutočnosť, že spornosť vyplýva z účtovnej dokumentácie dlžníka, vyjadrení dlžníka alebo vyjadrení osôb, ktorých záujmy môžu byť ovplyvnené záujmami dlžníka, najmä jeho súčasných alebo predchádzajúcich právnych, účtovných alebo daňových poradcov.

17.6. Podľa § 124 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, prihlásenú pohľadávku môže poprieť len správca do 30 dní od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Prihlásenú pohľadávku správca poprie tak, že popretie pohľadávky spolu s dôvodom a rozsahom jej popretia zapíše do zoznamu pohľadávok; ak správca poprie pohľadávku čo do výšky, v zozname pohľadávok uvedie aj zistenú sumu prihlásenej pohľadávky. Uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok sa prihlásená pohľadávka v

rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú. Na účely výkonu práv spojených s prihlásenou pohľadávkou sa prihlásená pohľadávka považuje za zistenú aj vtedy, ak je popretá len čo do jej výšky.

17.7. Podľa § 124 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, dlžník alebo veriteľ, ktorý doručil správcovi prihlášku, je oprávnený podať správcovi podnet, aby prihlásenú pohľadávku poprel. Správca je povinný každý podnet s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť. Podnet na popretie pohľadávky a spôsob jeho vybavenia správca zapíše do zoznamu pohľadávok.

17.8. Podľa § 8 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, zabezpečovacím právom sa na účely tohto zákona rozumie záložné právo, zádržné právo, zabezpečovací prevod práva a zabezpečovací prevod pohľadávky vrátane iných práv, ktoré majú podobný obsah a účinky. Pohľadávka zabezpečená zabezpečovacím právom sa na účely tohto zákona považuje do výšky jej zabezpečenia za zabezpečenú pohľadávku.

17.9. Podľa § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, ak tento zákon neustanovuje inak, v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné ani prerušenie konania.

17.10. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch (inak aj len „zákon o správcoch“), správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, v ktorej vykonáva správcovskú činnosť, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Svoj možný pomer k veci správca posudzuje sústavne a s odbornou starostlivosťou; ak sa pritom dozvie o skutočnostiach, pre ktoré možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti, bez zbytočného odkladu o tom informuje súd.

17.11. Podľa § 4 ods. 2 zákona o správcoch, správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti vždy, ak a) je spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky, b) je spriaznenou osobou dlžníka alebo osoby, ktorá je spriaznenou osobou dlžníka, c) s ním spriaznená osoba je spriaznenou osobou dlžníka alebo osoby, ktorá je spriaznenou osobou dlžníka, d) je veriteľom alebo dlžníkom dlžníka alebo osoby spriaznenej s dlžníkom, e) s ním spriaznená osoba je veriteľom alebo dlžníkom dlžníka alebo veriteľom alebo dlžníkom osoby spriaznenej s dlžníkom, f) v posledných troch rokoch zabezpečil záväzky dlžníka, g) v posledných troch rokoch s ním spriaznená osoba zabezpečovala záväzky dlžníka alebo záväzky s dlžníkom spriaznenej osoby, h) je s dlžníkom v súdnom alebo inom konaní, v ktorom sa má rozhodnúť ich spor, i) poskytol dlžníkovi vklad alebo sa podieľal na jeho podnikaní alebo zisku, alebo má akékoľvek práva alebo povinnosti k cennému papieru, s ktorým sú spojené práva alebo povinnosti dlžníka, j) poskytol dlžníkovi audítorské služby alebo právne služby, k) s ním spriaznená osoba v posledných troch rokoch poskytla dlžníkovi audítorské služby alebo právne služby, l) v posledných troch rokoch prijal od dlžníka dar alebo inú výhodu, m) v posledných dvoch rokoch bol zamestnancom dlžníka, n) v posledných dvoch rokoch bola s ním spriaznená osoba vedúcim zamestnancom dlžníka.

17.12. Podľa § 4 ods. 5 zákona o správcoch, spriaznenou osobou na účely tohto zákona sa rozumie osoba podľa osobitného predpisu.⁴⁾

17.13. Poznámka pod čiarou 4) zákona o správcoch znie: § 9 zákona č. 7/2005 Z. z.

17.14. Podľa § 9 ZKR ods. 1 písm. a) v znení účinnom do 30.09.2025, (1) spriaznenou osobou právnickej osoby sa na účely tohto zákona rozumie a) štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu, vedúci zamestnanec, 2) prokurista alebo člen dozornej rady právnickej osoby, (e/) iná právnická osoba, v ktorej má právnická osoba alebo niektorá z osôb uvedených v písmenách a) až d) kvalifikovanú účasť.

17.15. Podľa čl. 144 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (inak aj len „Ústava“ alebo „Ústava SR“), ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

17.16. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17.17. Podľa čl. 46 ods. 4 Ústavy, podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

17.18. Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy, domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

18. Súd úvodom tejto časti v prvom rade zdôrazňuje, že keďže reštrukturalizačné konanie bolo v prejednávanej veci začaté a právoplatne neskončené do 30.09.2025 (a to dňa 29.04.2025 – bod 1. odôvodnenia), toto sa podľa prechodného ustanovenia § 206q ods. 1 ZKR dokončí podľa ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, pokiaľ ostatné prechodné ustanovenia § 206q obsiahnuté v jeho ods. 2 až 10 ZKR neustanovujú inak, osobitne § 206q ods. 4 ZKR, ktorý ako výnimka z § 206q ods. 1 ZKR stanovuje, že aj v konaniach začatých a právoplatne neskončených do 30.09.2025 sa aplikujú ustanovenia § 197a až 199, § 201, § 203 a 203b ZKR v znení účinnom od 01.10.2025.

19. ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v § 126 ods. 3 vete predposlednej a poslednej priznáva prítomnému veriteľovi na schôdzi veriteľov, ktorého hlasy predstavujú aspoň 10 % zo všetkých hlasov prítomných veriteľov, aby na schôdzi veriteľov navrhol, aby sa hlasovalo o tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. Ak sa na tom schôdza veriteľov uznesenie, správca je povinný požiadať súd o vyhlásenie konkurzu a súd je v tomto prípade podľa § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 aj bez návrhu jedným uznesením zastaviť reštrukturalizačné konanie, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka. Schôdza veriteľov je aj vo vzťahu k predmetnému návrhu veriteľa podľa § 126 ods. 3 vety predposlednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 uznášaniaschopná podľa § 126 ods. 3 vety prvej až tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 vtedy, ak sú prítomní na schôdzi veriteľov aspoň traja veritelia oprávnení hlasovať, pričom oprávnení hlasovať na schôdzi veriteľov sú tí veritelia, ktorých pohľadávka je v čase konania schôdze veriteľov zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti s tým, že na každé jedno euro zistenej pohľadávky má veriteľ jeden hlas. Schôdza veriteľov sa uznáša nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov.

20. Už uvedené oprávnenie schôdze veriteľov, vyplývajúce z § 126 ods. 3 vety predposlednej a poslednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 je zásadným oprávnením schôdze veriteľov ukončiť reštrukturalizáciu ešte pred tým, ako predkladateľ reštrukturalizačného plánu vôbec predloží reštrukturalizačný plán. Návrh veriteľa podľa § 126 ods. 3 vety predposlednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, aby sa hlasovalo na schôdzi veriteľov o jeho návrhu na tom, aby súd vyhlásil na majetok dlžníka konkurz, nemusí byť zdôvodnený, keďže takúto požiadavku na ZKR nekladie (totožne doktrína – Komentár Pospíšil k ZKR, § 126). V tejto súvislosti možno doplniť, že je výlučne vecou veriteľa, ktorý spĺňa podmienky stanovené v § 126 ods. 3 vete predposlednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 na to, aby navrhol, aby sa na schôdzi veriteľov hlasovalo o tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, či svoj návrh na predmetné hlasovanie nad rámec svojich zákonných povinností aj odôvodní alebo nie, pričom toto odôvodnenie môže mať relevanciu len vo vzťahu k tomu, či veriteľ navrhujúci hlasovanie o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka prípadne presvedčí svojim odôvodneným ostatných na schôdzi veriteľov prítomných veriteľov s oprávnením hlasovať, aby hlasovali za predmetný návrh a aby tak veriteľ, ktorý predmetný návrh vzniesol, dosiahol jeho prijatie tým, že získa nadpolovičnú väčšinu hlasov prítomných veriteľov.

21. Účelom predmetnej právnej úpravy, zakotvujúcej právo veriteľa prítomného na schôdzi veriteľov, ktorý má aspoň 10 % hlasov zo všetkých prítomných veriteľov, obsiahnutej v § 126 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 je, aby sa zabránilo tomu, že sa zbytočne bude odďaľovať konkurzné konanie, ak veritelia už na schôdzi veriteľov (ktorej cieľom je podľa § 126 ods. 1 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 zistenie stanovísk veriteľov prihlásených pohľadávok a voľba veriteľského výboru) nemajú záujem o reštrukturalizáciu.

22. Do právomoci súdu pri rozhodovaní o žiadosti správcu podanej podľa § 126 ods. 3 vety poslednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o vyhlásenie konkurzu na základe toho, že sa schôdza veriteľov na návrh veriteľa, ktorého hlasy predstavujú aspoň 10 % zo všetkých hlasov prítomných veriteľov na schôdzi veriteľov uzniesla na to, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, patrí len preskúmanie toho, či schôdza veriteľov riadne prijala rozhodnutie o tom, aby súd vyhlásil konkurz, pričom ak by tieto podmienky neboli splnené, súd žiadosť správcu zamietne (totožne doktrína – Komentár Ďurica k ZKR,

§ 131). Rozhodujúcim dôkazom v takomto subkonaní je zápisnica zo schôdze veriteľov, obsahujúca prijaté uznesenie a prezenčnú listinu, ktoré sú podkladmi, na základe ktorých možno preskúmať, či schôdza veriteľov riadne prijala uznesenie o tom, aby súd vyhlásil konkurz. Totožne aj ostatná doktrína konkurzného práva v prípade rozhodovania o konverzii reštrukturalizácie na konkurz z predmetného dôvodu, stanoveného v § 131 ods. 2 písm. d) alternatívne poslednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 dospela k totožnému záveru, že spor môže v tomto prípade konverzie v zásade vzniknúť iba ohľadom otázky, či predmetné uznesenie schôdza veriteľov platne prijala (Komentár Pospíšil k ZKR, § 131).

23. V nadväznosti na uvedené súd uvádza, že z vykonaného dokazovania, a to zo zápisnice zo schôdze veriteľov, konanej dňa 06.08.2025 (listinný dôkaz – zápisnica na č. l. 192 – 199), ktorej odpis bol súdu podľa § 126 ods. 4 vety poslednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 doručený priamo na schôdzi veriteľov, vyplýva, že na schôdzi veriteľov sa zúčastnili traja veritelia, a to TRIANA spol. s r.o. (ďalej len „TRIANA“) s počtom hlasov 26.060, D. E. s počtom hlasov 643.080 a UniCredit Leasing Slovakia, a.s. (ďalej len „D. Leasing“) s počtom hlasov 40.769. Celkovo tak boli na schôdzi veriteľov prítomní 3 veritelia s celkovým počtom hlasov 709.909 hlasov. Na schôdzi veriteľov UniCredit Banka navrhla, aby predmetom schôdze veriteľov bolo aj hlasovanie o vyhlásení konkurzu, o ktorom návrhu následne prebehla diskusia, v rámci ktorej sa vyjadril aj dlžník, a po ktorej o prijatí uznesenia, ktorým schôdza veriteľov podľa § 126 ods. 3 ZKR navrhuje, aby správca požiadal súd o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, hlasovali 3 na schôdzi veriteľov prítomní veritelia, a to tak, že 2 veritelia – D. E. s počtom hlasov 643.080 a UniCredit Leasing s počtom hlasov 40.769 hlasovali za prijatie uznesenia a 1 veriteľ – TRIANA s počtom hlasov 26.060 sa hlasovania zdržal. Za prijatie predmetného uznesenia tak boli veritelia s 683.849 hlasmi a zdržal sa 1 veriteľ s počtom hlasov 26.060.

24. Súd v nadväznosti na uvedené v prvom rade zdôrazňuje tú skutočnosť, že ani samotný dlžník v prejednávanej veci nenamietal žiadnu z uvedených skutočností, teda, že sa predmetnej schôdze veriteľov zúčastnili predmetní traja veritelia, že v čase uskutočnenia predmetnej schôdze mali v zápisnici uvedený počet hlasov, že veriteľ D. E. navrhol hlasovať o tom, aby súd vyhlásil konkurz ani že za prijatie tohto návrhu hlasovali predmetní dvaja veritelia (UniCredit Banka a UniCredit Leasing) s celkovým počtom hlasov 683.849. Rovnako tak žiadne ďalšie dokazovanie vykonané na pojednávaní (s výnimkou vykonania dokazovania zápisnicou zo schôdze veriteľov zo 06.08.2025) sa netýkalo predmetných rozhodujúcich skutočností pre meritórne posúdenie dôvodnosti žiadosti správcu. Procesná obrana dlžníka proti konverzii reštrukturalizácie na konkurz bola založená „len“ na tom, že pohľadávka veriteľa UniCredit Banka mala byť správcou, ktorý bol z dôvodu personálnej prepojenosti na tohto veriteľa vylúčený z výkonu funkcie správcu v prejednávanej veci, v časti popretá, čo by malo vplyv na jeho hlasovacie práva na schôdzi veriteľov, ku ktorej procesnej obrane zaujme súd stanovisko v ďalšej časti odôvodnenia tohto uznesenia.

25. Súd v nadväznosti na uvedené skutočnosti vyplývajúce zo zápisnice zo schôdze veriteľov, konanej 06.08.2025 (ktoré, ako súd už uviedol, dlžník ani žiadny iný účastník reštrukturalizačného konania v celom konaní nenamietal), konštatuje, že predmetná schôdza veriteľov bola podľa § 126 ods. 3 vety prvej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 uznášaniaschopná, keďže na nej boli prítomní aspoň traja veritelia (TRIANA, UniCredit Banka, UniCredit Leasing) oprávnení hlasovať, pričom nie je ani sporné, že ich pohľadávky boli v čase konania schôdze zistené čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti, z ktorého dôvodu podľa § 126 ods. 3 vety tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 mali ich veritelia v spojení s nimi na každé jedno euro zistenej pohľadávky jeden hlas. Spolu mali títo 3 na schôdzi veriteľov prítomní veritelia celkový počet hlasov 709.909 hlasov, z toho TRIANA 26.060, UniCredit Banka 643.080 a UniCredit Leasing 40.769. Hlasy veriteľa D. E. (643.080) tak predstavovali aspoň 10 % hlasov zo všetkých hlasov prítomných veriteľov (a to 90,59 %, keď mal 643.080 zo 709.909 hlasov), a preto bol tento veriteľ podľa § 126 ods. 3 vety predposlednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 oprávnený na schôdzi veriteľov navrhnúť, aby jej predmetom bolo aj hlasovanie o tom, aby súd vyhlásil konkurz. Tento veriteľ predmetné právo na schôdzi veriteľov aj využil, čo zakladalo povinnosť schôdze veriteľov a správcu ako jej predsedajúceho (§ 126 ods. 1 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) dať o tomto návrhu hlasovať, ktorú povinnosť správca a schôdza veriteľa aj splnili. V hlasovaní o tomto návrhu za jeho prijatie hlasovali 2 veritelia – UniCredit Banka a UniCredit Leasing s celkovým počtom hlasov 683.849, t. j. 96,33 % z celkového počtu hlasov všetkých prítomných veriteľov 709.909. Predmetný návrh tak získal podľa § 126 ods. 3 vety druhej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 nadpolovičnú väčšinu hlasov prítomných veriteľov, v dôsledku sa na ňom riadne a platne schôdza veriteľov uzniesla, pričom ako súd už uviedol, táto skutočnosť je jediná rozhodujúca pri rozhodovaní súdu o konverzii reštrukturalizácie na konkurz

podľa § 131 ods. 2 písm. d) v alternatívne tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 (t. j. o konverzii z dôvodu, že schôdza veriteľov sa na návrh veriteľa oprávneného hlasovať uzniesla na tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka), pričom ak je naplnená (teda schôdza veriteľov a riadne a platne prijala predmetné uznesenie), tak ako je tomu v prejednávanej veci, zakladá to povinnosť súdu vyhovieť žiadosti správcu rozhodnutím podľa § 131 ods. 2 ZKR o zastavení reštrukturalizačného konania, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka.

26. Z už uvedeného súčasne vyplýva, že skutková a práva argumentácia dlžníka, uplatnená pri tomto rozhodovaní, nie je podstatnou, keďže nie je spôsobilá akokoľvek ovplyvniť toto meritórne rozhodnutie súdu, keď táto je zameraná na skutočnosti, ktoré ako súd už uviedol, sa netýkajú toho, čo je podstatné pre meritórne rozhodnutie súdu, a teda toho, či bolo predmetné uznesenie schôdze veriteľov podľa § 126 ods. 3 vety poslednej ZKR platne prijaté a podstatných skutočností spojených s týmto uznesením schôdze veriteľov (o počte veriteľov zúčastnených na schôdzi veriteľov, ktorí boli oprávnení hlasovať; o tom, že títo veritelia mali ku dňu konania schôdze veriteľov taký počet hlasov, vychádzajúci z ich v reštrukturalizácii zistených pohľadávok čo do právneho dôvodu a výšky, aký bol uvedený v zápisnici zo schôdze veriteľov; o tom, ktorí veriteľ a s akým počtom hlasov navrhol podľa § 126 ods. 3 vety predposlednej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 hlasovanie o tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a o tom, ktorí veritelia a akým spôsobom za predmetný návrh hlasovali) sa skutková ani právna argumentácia dlžníka netýkala. Ako súd už uviedol, dlžník v celom konaní nenamietal, že by mal veriteľ UniCredit Banka na schôdzi veriteľov iný počet hlasov než by bol stanovený v § 126 ods. 3 vete tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, teda, že by nemal taký počet hlasov ktorí zodpovedá každému jednému euru jeho v čase konania schôdze veriteľov zistených pohľadávok čo do právneho dôvodu a výšky (čo je podstatné pre meritórne rozhodnutie súdu), ale „len“ to, že tento stav (t. j. predmetný počet hlasov veriteľa UniCredit Banka) mal tento veriteľ z dôvodu, že jeho pohľadávky boli v čase konania schôdze veriteľov zistené, keďže neboli popreté správcom. Keďže táto procesná obrana dlžníka proti konverzii reštrukturalizácie na konkurz nie je z už uvedeného dôvodu spôsobilá akokoľvek ovplyvniť meritórne rozhodnutie súdu, keď sa netýka (skutkovo ani právne) žiadnej zo skutočností relevantnej pri tomto rozhodovaní, nie je povinnosťou súdu sa v odôvodnení tohto meritórneho uznesenia podľa § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v spojení s § 234 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP (keď ustanovenie § 236 CSP o náležitosti písomného vyhotovenia uznesenia, ktorým je stručné odôvodnenie, sa vzťahuje len na uznesenia, ktorými súd nerozhoduje meritórne vo veci samej, a preto na meritórne uznesenia sa v tomto smere primerane podľa § 234 ods. 2 CSP aplikuje § 220 CSP o odôvodnení ako náležitosti rozsudku – totožne aj doktrína civilného procesu - Kotrečová, A.: Uznesenie v systéme súdnych rozhodnutí v civilnom procese. Bratislava : C. H. Beck, 2016, bod 2.2.) vysporadúvať s touto procesnou obranou dlžníka, keďže súd je podľa § 220 ods. 2 CSP povinný sa v odôvodnení vysporiadať len s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi, t. j. s takými, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu.

27. Napriek uvedenému súd nad rámec svojej zákonnej povinnosti k predmetnej procesnej obrane v prvom rade uvádza, že ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 inštitúit popretia a zistenia prihlásených pohľadávok v reštrukturalizácii upravuje v § 124, a to tak, že povinnosť preskúmať každú prihlásenú pohľadávku s odbornou starostlivosťou má správca, ktorý je pri tomto iného povinný okrem vlastných šetrení vykonať toto preskúmanie zohľadňujúc aj vyjadrenie dlžníka a iných osôb, a to v rozsahu, v akom ich možno považovať za vecne preukázané a právne odôvodnené. S uvedeným úzko súvisí aj v § 124 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 stanovené právo dlžníka a veriteľa, ktorý doručil správcovi prihlášku, aby podali správcovi podnet, aby prihlásenú pohľadávku poprel, v nadväznosti na čo nastupuje povinnosť správcu stanovená v § 124 ods. 3 vete druhej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 podnet s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť a po vyhodnotení podnetu písomne informovať toho, kto podnet podal, ako podnet vybavil.

28. Správca je podľa § 124 ods. 1 a 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 povinný prihlásenú pohľadávku poprieť v spornom rozsahu vtedy, ak pri skúmaní pohľadávky zistí, že pohľadávka je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva sporná v miere, ktorý odôvodňuje predpoklad, že veriteľ prihlásenej pohľadávky nebude v prípade konania o určenie popretej pohľadávky úspešný. ZKR v predmetných ustanoveniach obsiahnutých v § 124 v znení účinnom do 30.09.2025 súčasne určuje správcovi lehotu na popretie pohľadávky, spôsob popretia ako aj právny následok nepopretia prihlásenej pohľadávky správcom. Týmto nezvratným právnym následkom podľa § 124 ods. 2 ZKR v znení účinnom do

30.09.2025 je, že uplynutím 30-dňovej lehoty od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok sa prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú. V prípade, ak správca poprel prihlásenú pohľadávku veriteľa, ZKR v § 124 ods. 4 v znení účinnom do 30.09.2025 upravuje inštitút procesnej ochrany takéhoto veriteľa proti popretiu pohľadávky správcom, ktorým je podanie žaloby voči dlžníkovi o určenie popretej pohľadávky, ktorou sa popretý veriteľ môže domáhať určenia právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky, a to najviac v rozsahu toho, čo popretý veriteľ uviedol v prihláške.

29. ZKR v § 124 v znení účinnom do 30.09.2025 teda výslovne oprávňuje ako jediný subjekt v reštrukturalizačnom konaní oprávnený preskúmať prihlásené pohľadávky a tieto v prípade naplnenia podmienok stanovených v § 124 ods. 1 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 aj poprieť výlučne správcu, s tým, že ak správca pohľadávku nepoprie v § 124 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 stanovenej lehote, nastáva závažný právny následok, ktorým je, že pohľadávka sa už v celom ďalšom reštrukturalizačnom konaní považuje za zistenú.

30. Ak by súd kedykoľvek potom, čo nastal právny následok spojený s nepopretím prihlásenej pohľadávky, ktorým je, že nepopretá pohľadávka sa považuje za zistenú, preskúmal, či predmetnú pohľadávku nemal správca poprieť (v akomkoľvek rozsahu), jeho postup by bol v rozpore s kogentným ustanovením § 124 ods. 2 vety tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že jednotlivé ustanovenia právneho predpisu (v prejednávanej veci najmä § 126 ods. 2 a 3, § 131 ods. 2 písm. d/ ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) nemožno vykladať izolovane, ale systematicky aj v súvislosti s ostatnými právnymi normami (v prejednávanej veci najmä § 124 ods. 1 a 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) tak, aby boli zachované väzby medzi jednotlivými prvkami právneho poriadku ako okrem iného bezrozporne usporiadaného systému. Materiálno-systematický výklad, založený práve na uvedenom, je pritom jednou zo štandardných metód interpretácie práva. Z uvedeného dôvodu je ustanovením § 124 ods. 2 vety tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 vylúčené, aby súd kedykoľvek v priebehu reštrukturalizačného konania (bez ohľadu na to, o čom súd v tej-ktorej časti reštrukturalizačného konania koná, t. j. nevynímajúc rozhodovanie podľa § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok posudzoval, či správcom nepopretá pohľadávka nemala byť popretá a aby tento svoj záver zohľadňoval pri akomkoľvek rozhodovaní, keď uvedené nepatrí podľa § 124 ods. 2 vety tretej ZKR do právomoci súdu, pričom súd podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky musí konať iba na základe ústavy, v jej medziach a len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

31. Súd navyiac len na okraj poukazuje v podstate na totožný právny názor vyjadrený aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (inak aj len „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) sp. zn. 30Obdo/70/2016 z 30. januára 2017, publikované ako judikát R63/2017, v ktorom NS SR zaujal právny názor, že ak je preskúmanie prihlásených pohľadávok zverené správcovi (ako je tomu nielen v konkurznom konaní - § 32 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, ale aj v reštrukturalizačnom konaní - § 124 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025), tak ak by súd do tejto pôsobnosti správcu zasiahol, je to okrem iného aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

32. Súd v tejto súvislosti dopĺňa, vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu SR (nález sp. zn. IV. ÚS 11/2010 zo 16.09.2010, uznesenie sp. zn. III. ÚS 221/2014 z 25.03.2014), že ústavne konformný výklad právnej normy, resp. výklad právnej normy vôbec, nemôže siahať tak ďaleko, aby sa dostal do rozporu so znením, resp. so zmyslom vykladaného normatívneho textu. V takomto prípade by totiž už nešlo o výklad, ale o faktickú novelizáciu právnej normy.

33. V prípade, ak by súd pri rozhodovaní o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurz v rozpore s kogentnými ustanoveniami § 124 ods. 1, ods. 2 vety prvej a tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 tieto právne normy nerešpektoval a sám (namiesto správcu, ktorému výlučne bolo toto oprávnenie zverené) bez toho, aby mu zákonodarca na takýto postup zveril právomoc, by posudzoval, či prihlásená pohľadávka veriteľa UniCredit Banka, ktorý na schôdzi veriteľov navrhol hlasovať o tom, aby súd vyhlásil na majetok dlžníka konkurz, nemala byť popretá a príp. v rozsahu, v akom by dospel k tomuto záveru, by sám ustálil príslušnému veriteľovi iný počet hlasovacích práv, by už v žiadnom prípade nebolo možné uvažovať o tom, že ide len o výklad relevantných ustanovení, ale išlo by o faktickú novelizáciu daných právnych noriem (o rozšírenie právomoci súdu preskúmať prihlásené pohľadávky z hľadiska

ich spornosti, túto posudzovať a následne vyvodzovať z toho právne následky), ktorá však patrí do výlučnej právomoci zákonodarcu. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v právnom štáte, založenom na delení štátnej moci, nie je oprávnený pri rozhodovaní posudzovať, či inou zložkou štátnej moci, a to mocou zákonodarnou prijatá právna úprava (ktorá nepriznáva dlžníkovi procesný inštitút proti nepopretiu prihlásenej pohľadávky veriteľa do reštrukturalizácie správcom, ktorý jediný je oprávnený poprieť pohľadávku) je správna alebo vhodná (toto patrí do výlučnej právomoci zákonodarcu), ale je povinný ju, ak je v súlade s právnymi predpismi vyššej právnej sily (pričom v prejednávanej veci nedospel k záveru o jej rozpore s takýmito právnymi predpismi), „len“ interpretovať (pričom však ani touto interpretáciou sa súd nemôže dostať do rozporu so zmyslom interpretovaného normatívneho textu) a aplikovať (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Súdne konanie ako procesný nástroj ochrany pred postupom správcu v súvislosti s preskúmaním prihlásených pohľadávok zákonodarcu v § 124 ods. 4 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 priznáva výlučne veriteľom popretých pohľadávok, pričom len incidenčný súd prejednávajúci žalobu o určenie popretej pohľadávky je oprávnený preskúmať popierací prejav správcu (aj to len z hľadiska, či ním vykonané popretie bolo urobené podľa § 124 ods. 1 ZKR dôvodne).

34. Z už uvedených dôvodov je bez akéhokoľvek právneho významu procesná obrana dlžníka proti konverzii reštrukturalizácie na konkurz založená na tom, že veriteľ D. E. by mal iný rozsah hlasovacích práv na schôdzi veriteľov ak by správca poprel jeho pohľadávku tak, ako sa toho v podanom podnete dlžník domáhal. Pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti správcu o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka je totiž podstatná tá skutočnosť, že pohľadávka uvedeného veriteľa nebola správcom ani v časti v lehote na popieranie pohľadávok popretá (čo nie je v konaní ani sporné), v dôsledku čoho nastal právny následok stanovený v § 124 ods. 2 vete tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, t. j. pohľadávka daného veriteľa sa v rozsahu jej nepopretia (pričom nepopretá nebola v žiadnom rozsahu) považuje za zistenú, ktoré ustanovenie § 124 ods. 2 vety tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 je súd povinný rešpektovať a aj v spojení s týmto ustanovením interpretovať rozsah svojej právomoci pri rozhodovaní podľa § 126 ods. 3 vety poslednej v spojení s § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o žiadosti správcu podanej na základe uznesenia schôdze veriteľov o tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. Rovnako tak sú potom bez vzťahu k rozhodujúcim skutočnostiam, listinné dôkazy predložené dlžníkom, ktorými súd vykonal dokazovanie na pojednávaní konanom dňa 24.09.2025, a to listiny predložené k podaniu dlžníka doručenému 07.08.2025, 10.08.2025 a 22.09.2025, keď tieto smerovali k preukázaniu tvrdení dlžníka o tom, že správca porušil svoju povinnosť poprieť pohľadávku veriteľa D. E., keď jeho pohľadávku (v rozsahu časti výšky a zabezpečenia) nepoprel, v dôsledku čoho sa táto považuje za zistenú, a preto v súvislosti s ňou vykonával tento veriteľ podľa dlžníka aj na schôdzi veriteľov konanej dňa 06.08.2025 hlasovacie práva vo väčšom rozsahu, než by ich vykonával ak by správca neporušil svoju povinnosť poprieť predmetnú pohľadávku veriteľa. Ako súd už odôvodnil, táto procesná obrana, a preto aj dôkazy predložené za účelom jej preukázania, sú bez právneho významu na toto rozhodnutie súdu.

35. V nadväznosti na uvedené súd navyše dopĺňa, že procesná obrana dlžníka uplatnená v súvislosti s rozhodovaním súdu o konverzii reštrukturalizácie na konkurz je síce bez právneho významu z hľadiska rozhodovania súdu o konverzii z reštrukturalizácie na konkurz založenej na dôvode vymedzenom v § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, k záveru o ktorého naplnení súd už dospel v prejednávanej veci a na jeho existencii je založené aj toto rozhodnutie súdu, no paradoxne predmetná procesná obrana dlžníka by ani v prípade jej preukázania (teda preukázania, že správca vykonával v prejednávanej veci úkony správcovskej činnosti napriek tomu, že mal byť z ich vykonávania vylúčený pre zákonnú prekážku) nebola spôsobilá privodiť iné rozhodnutie v prejednávanej veci, ale práve naopak, založila by len existenciu ďalšieho dôvodu, pre ktorý by bol súd povinný (ak by nebol naplnený už dôvod konverzie podľa § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, ako tomu však je v prejednávanej veci) podľa § 131 ods. 2 písm. a) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 rozhodnúť totožným spôsobom – teda jedným uznesením zastaviť reštrukturalizačné konanie, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz (teda konvertovať reštrukturalizáciu na konkurz).

36. Totiž, jednou z najvýznamnejších povinností správcu v reštrukturalizačnom konaní je nepochybne jeho povinnosť stanovená v § 124 ods. 1, ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, a to povinnosť s odbornou starostlivosťou preskúmať prihlásené pohľadávky veriteľov do reštrukturalizácie v medziach stanovených zákonom a na základe výsledku tohto preskúmania, ak správca dospeje k záveru, že prihlásená pohľadávka je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia

zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva sporná v takej miere, ktorá odôvodňuje predpoklad, že veriteľ nebude v prípade konania o určenie popretej pohľadávky úspešný, je povinný v spornom rozsahu prihlásenú pohľadávku poprieť. Riadne splnenie uvedenej povinnosti správcu (nevyhnutným predpokladom splnenia ktorej je riadne splnenie povinnosti správcu s odbornou starostlivosťou preskúmať prihlásené pohľadávky na základe zákonom stanovených úkonov) má v reštrukturalizačnom konaní závažné právne následky, pretože v prípade porušenia povinnosti poprieť pohľadávku má táto závažné právne následky, keďže nepopretím prihlásenej pohľadávky správcom v zákonom stanovenej lehote sa prihlásená pohľadávka považuje podľa § 124 ods. 2 vety tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 za zistenú (ide o nevyvrátiteľnú právnu domnienku). Veriteľ zistenej pohľadávky má pritom právo, aby bola jeho pohľadávka v reštrukturalizačnom konaní uspokojená (§ 137, § 138 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) a navyše zoznam pohľadávok je aj v prípade neúčinnosti reštrukturalizačného plánu exekučným titulom (§ 161 ods. 1, ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025). Teda, nepopretie spornej pohľadávky v rozsahu jej spornosti je nepochybne vzhľadom na predmetné závažné právne následky s tým spojené závažným porušením povinností správcu stanovených ZKR.

37. Vychádzajúc preto z už uvedeného, pokiaľ podstata procesnej obrany dlžníka spočíva práve na tom, že správca v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami nepoprel podľa dlžníka spornú pohľadávku veriteľa D. E., ktorý sa zúčastnil schôdze veriteľov a na tejto navrhol hlasovať o konverzii reštrukturalizácie na konkurz, v dôsledku čoho mal mať väčší počet hlasovacích práv, táto by v prípade jej preukázania bola len ďalším dôvodom konverzie reštrukturalizácie na konkurz podľa § 131 ods. 2 písm. a) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, pričom vo vzťahu k rozhodovaniu o naplnení podmienok konverzie reštrukturalizácie na konkurz podľa § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 je z dôvodov už uvedených právne bezvýznamná. Keďže za procesnej situácie, keď súd už dospel k záveru o naplnení jedného z alternatívne vymedzených dôvodov konverzie reštrukturalizácie na konkurz, vymedzených v § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, ktorého naplnenie má za následok povinnosť súdu rozhodnúť podľa náveta § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o zastavení reštrukturalizačného konania, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, je v rozpore s princípom hospodárnosti konania (čl. 17 CSP primerane aplikovaný aj v reštrukturalizačnom konaní podľa § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) aby sa súd zaoberal v prejednávanej veci aj tým, či bolo preukázané aj naplnenie ďalšieho dôvodu konverzie reštrukturalizácie na konkurz (keď záver o jeho naplnení alebo nenaplnení už nemôže ovplyvniť to, že iný dôvod konverzie, stanovený v § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.10.2025 je naplnený, čo vzhľadom na alternatívny výpočet týchto dôvodov v § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 bez ďalšieho zakladá povinnosť súdu rozhodnúť o konverzii reštrukturalizácie na konkurz), a to obzvlášť v situácií, keď pod tento ďalší dôvod sú substancovateľné skutkové tvrdenia dlžníka, na ktorých paradoxne stavia procesnú obranu práve proti rozhodnutiu súdu o konverzii reštrukturalizácie na konkurz.

38. Napriek už uvedenému, súd považuje za nevyhnutné vyjadriť sa na tomto mieste k tvrdenej spriaznenosti správcu s veriteľom UniCredit Banka, avšak nie z dôvodu skúmania naplnenia ďalšieho dôvodu konverzie reštrukturalizácie na konkurz, ale z dôvodu, že s rozhodnutím podľa § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o konverzii reštrukturalizácie na konkurz je podľa § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v spojení s § 22 ZKR a § 131 ods. 3 vety prvej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 akcesoricky spojené rozhodnutie o ustanovení správcu, za ktorého je súd povinný ustanoviť toho istého správcu, ktorý bol ustanovený v reštrukturalizácii dlžníka. Z tohto dôvodu považuje súd za nevyhnutné vysporiadať sa s procesnou obranou dlžníka, v rámci ktorej tento okrem iného tvrdil, že vo veci ustanovený správca je vylúčený z vykonávania správcovskej činnosti v prejednávanej veci, ktorá skutočnosť by bola dôvodom, aby súd nielen rozhodol v tomto uznesení podľa § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v spojení s § 22 ZKR a § 131 ods. 3 vety prvej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o tom, že ustanovuje do funkcie správcu toho, ktorý bol ustanovený v reštrukturalizácii, ale súčasne aby v nadväznosti na to bez návrhu rozhodol podľa § 42 ods. 1 ZKR o jeho odvolaní z dôvodu, že mu vo výkone funkcie bráni zákonná prekážka, ktorou je jeho vylúčenie z funkcie správcu podľa § 8 zákona o správcoch.

39. Ako súd už uviedol, zákonnou prekážkou brániacou správcovi vykonávať funkciu správcu v konaní podľa ZKR je okrem iného aj vylúčenie správcu z výkonu správcovskej činnosti, ktorý inštitút je upravený v § 4 zákona o správcoch.

40. Zákon o správcoch vymedzuje dve základné kategórie dôvodov vylúčenia správcu, a to v § 4 ods. 1 a 2. Prvú kategóriu dôvodov vymedzuje zákon o správcoch v § 4 ods. 1, a to tak, že správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti, ak so zreteľom na jeho pomer k veci možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Zákon o správcoch v § 4 ods. 1 okrem pomeru k veci neuvádza ako dôvod vylúčenia správcu aj pomer správcu k účastníkom konania, ich zástupcom, osobám zúčastneným na konaní alebo akýmkoľvek iným osobám. Dôvodom je, že zákon o správcoch v § 4 ods. 2 uvádza kazuisticky a taxatívny výpočet dôvodov, pre ktoré je správca vylúčený z vykonávania funkcie správcu (aj keď nemá inak pomer k veci, teda, keď neexistuje uňho dôvod vylúčenia stanovený v § 4 ods. 1 zákona o správcoch) a ktoré ustanovenie v zásade rieši konkrétne prípady vzťahov medzi správcom a osobami zúčastnenými na konaní, zakladajúce vylúčenie správcu z výkonu správcovskej činnosti v konkrétnom konaní. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že tento výklad je aj v súlade s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý meritorne v náleze č. k. I. ÚS 583/2015 – 16 z 9. marca 2016 konštatoval, že rozdiel medzi ustanoveniami § 4 ods. 1 a § 4 ods. 2 zákona o správcoch, keď § 4 ods. 1 zákona o správcoch sa týka pomeru správcu k veci a § 4 ods. 2 zákona o správcoch pomeru správcu k účastníkom konania (pozn. súdu v prejednávanej veci – a nielen k nim, ale aj k osobám zúčastneným na konaní, či iným [najmä spriazneným] osobám účastníkov konania) je už prima facie zrejmý. V prípade aplikácie právnej normy treba pritom prvotne vychádzať z jej doslovného znenia a len za podmienky jej nejasnosti a nezrozumiteľnosti (umožňujúcich napr. viac interpretácií), ako aj rozporu doslovného znenia daného ustanovenia s jeho zmyslom a účelom, o ktorého jednoznačnosti a výlučnosti niet žiadnej pochybnosti, možno uprednostniť výklad a ratio legis pred výkladom jazykovým. Súd v prejednávanej veci pritom nezistil žiadny legitímny dôvod na to, aby zaujal iný výklad vzájomných, vo veci relevantných ustanovení § 4 ods. 1 a 2 zákona o správcoch, než podal Ústavný súd Slovenskej republiky v uvedenom náleze a s ktorým sa súd v prejednávanej veci v plnom rozsahu stotožňuje, a preto z neho vychádzal aj pri rozhodovaní v prejednávanej veci. Obdobný výklad pritom možno nájsť aj v názoroch doktríny konkurzného práva (napr. komentár k § 4 zákona o správcoch v právnom informačnom systéme epi.sk).

41. Čo sa týka pomeru správcu k veci, súd poukazuje na to, že zákon o správcoch v § 4 ods. 1 (na rozdiel od pomeru k osobám zúčastneným na konaní, resp. k nim spriazneným osobám v § 4 ods. 2 zákona o správcoch) bližšie nevymedzuje, čo sa pomerom k veci rozumie.

42. Pomer správcu k veci (teda k tomu, o čo vo veci ide, – t. j. v intenciách prejednávanej veci k reštrukturalizácii, resp. konkurzu) môže byť daný predovšetkým priamym právnym záujmom správcu na danej reštrukturalizácii alebo konkurze (a to či už jeho priebehu alebo výsledku), v ktorom má vykonávať funkciu správcu.

43. Súd v prejednávanej veci žiadny takýto priamy právny záujem správcu na danej reštrukturalizácii ani konkurze, ani iné skutočnosti, z ktorých by bolo možné usudzovať na taký pomer správcu vo vzťahu k danému konkurzu, pri ktorom by bolo možné mať pochybnosti o nezaujatosti správcu, nezistil, pričom tento nebol tvrdený a o to viac preukazovaný v reštrukturalizačnom konaní žiadnym účastníkom reštrukturalizačného konania. Samotný dlžník dôvod vylúčenia správcu v prejednávanej veci vzhliadal len v pomere správcu k inej osobe – veriteľovi UniCredit Banka.

44. Na skutkové tvrdenia dlžníka o uvedenom prepojení medzi správcom a veriteľom UniCredit banka je preto nutné aplikovať § 4 ods. 2 zákona o správcoch, ktorý kazuisticky a taxatívne (bez posudzovania správnosti a vhodnosti takejto úpravy, keď toto patrí do výlučnej právomoci zákonodarcu) vymedzuje k akým osobám a aký pomer vylučuje správcu z výkonu správcovskej činnosti aj vtedy, ak absentuje u správcu akýkoľvek pomer k veci, pri ktorom by bolo možné mať pochybnosti o nezaujatosti správcu a kedy by dôvod na jeho vylúčenie bol založený už § 4 ods. 1 zákona o správcoch. Dlžníkom tvrdený dôvod vylúčenia správcu sa totiž týka len pomeru tohto správcu k veriteľovi – UniCredit Banke. Dlžník uviedol, že tieto subjekty sú prepojené cez fyzickú osobu – JUDr. Igora Hrdlíka, ktorý bol dlhodobým vedúcim zamestnancom veriteľa D. E., pričom tento komplementár správcu na schôdzi veriteľov uviedol, že jeho pracovný pomer skončil sa u uvedeného veriteľa pred viac ako 2 rokmi. V uvedenom dlžník vzhliadal dôvod vylúčenia správcu podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch, ktorým je, že správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti vždy, ak je spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky.

45. V prejednávanej veci nie je sporné, že JUDr. Igor Hrdlík je komplementárom správcu, pričom zo skutočností známych súdu z jeho činnosti, ktoré preto nie sú predmetom dokazovania (§ 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v spojení s primeraným použitím § 186 ods. 1 CSP), a to Súdneho

manažmentu, ktorého súčasťou sú informácie o správcoch, vyplýva, že F. G. H. je komplementárom správcu od 24.07.2023. Je nesporné, že samotný JUDr. Igor Hrdlík na schôdzi veriteľov uviedol, že jeho pracovný pomer skončil u veriteľa UniCredit Banka pred viac ako 2 rokmi, pričom toto skutkové tvrdenie nepoprel ani dlžník a ani nenavrhol vykonať dôkazy smerujúce k preukázaniu iného skutkového tvrdenia v tomto smere. Naopak, samotný dlžník predložil dôkazy (listinné dôkazy na č. I. 238 – 239), z ktorých vyplýva len to, že F. G. H., súčasný komplementár správcu, bol označený ako zástupca veriteľa UniCredit Banka, ktorý navrhoval vykonanie dražby, na oznámeniach o opakovaných dražbách, ktoré sa mali konať dňa 19.12.2017, 22.08.2019 a 15.10.2021, čo je aj v súlade s vyjadreniami predmetného komplementára na schôdzi veriteľov, na ktoré poukazuje samotný dlžník vo svojom vyjadrení k žiadosti správcu o konverziu reštrukturalizácie na konkurz a aj s tvrdeniami samotného dlžníka prednesenými na schôdzi veriteľov dňa 06.08.2025, podľa ktorého F. G. H. nie je zamestnancom veriteľa UniCredit Banka, pričom týmto prestal byť pred tým, ako sa stal komplementárom správcu. Správca, dlžník, žiadny iný účastník reštrukturalizačného konania netvrdili (a o to viac nepreukázali), že by F. G. H. bol čo i len zamestnancom (bez ohľadu na to, či vedúcim zamestnancom v zmysle § 9 ods. 3 a § 42 ods. 2 Zákonníka práce) predmetného veriteľa – D. E. kedykoľvek od podania návrhu na začatie reštrukturalizačného konania až doposiaľ, naopak, samotný dlžník tvrdil len, že týmto bol pred tým, než sa stal komplementárom správcu.

46. Zákon o správcoch v § 4 ods. 2 písm. a) vymedzuje ako dôvod vylúčenia správcu z výkonu správcovskej činnosti skutočnosť, že správca je spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky, pričom spriaznenosť osoby sa na základe § 4 ods. 5 zákona o správcoch posudzuje podľa § 9 ZKR (ktorý je na základe § 206q ods. 1 ZKR v prejednávanej veci v zásade aplikovateľný v znení účinnom do 30.09.2025). ZKR v § 9 ods. 1 písm. a) a e) definuje spriaznenú osobu právnickej osoby, ktorú právnu formu má aj veriteľ prihlásenej pohľadávky – D. E. tak, že spriaznenou osobou je okrem iného jej vedúci zamestnanec (písm. a/) a rovnako tak aj právnická osoba, v ktorej má vedúci zamestnanec kvalifikovanú účasť (v zmysle § 9 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025).

47. Ako vyplýva nielen z gramatického výkladu § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch, ale aj z jeho porovnania s ostatnými dôvodmi vylúčenia správcu pre jeho pomer k určitým osobám, obsiahnutými v ostatných písm. § 4 ods. 2 zákona o správcoch, zákon o správcoch vymedzuje ako dôvod vylúčenia správcu nie skutočnosť, že správca bol spriaznenou osobou veriteľa napr. v určitom časovom období (posledných troch rokoch, či dvoch rokoch ako je to pri niektorých iných dôvodoch vylúčenia správcu), ale len skutočnosť, že správca je spriaznenou osobou veriteľa. Vzhľadom na toto jazykové znenie (s použitím prítomného času) a rozdielnosť s ostatnými dôvodmi vylúčenia správcu pre pomer k určitým osobám, stanoveným v ostatných písm. § 4 ods. 2 zákona o správcoch je zrejmé, že ak by bolo zámerom zákonodarcu aj vo vzťahu k veriteľovi prihlásenej pohľadávky stanoviť, že správca je vylúčený z dôvodu, že nielen že je ale aj bol jeho spriaznenou osobou, upravil by to tak, ako pri iných dôvodoch vylúčenia v § 4 ods. 2 zákona o správcoch upravuje dôvody vylúčenia správcu, pri ktorých je relevantné aj určité posledné obdobie (napr. § 4 ods. 2 písm. m/ zákona o správcoch). Zámer zákonodarcu vo vzťahu k dôvodu vylúčenia upravenému v § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch potom zodpovedá tomu, čo aj jazykovo vyjadril, a teda, že správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti vtedy, ak je (nie bol v určitom relevantnom období!) spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky.

48. Vychádzajúc z už uvedeného, správca ustanovený dlžníkovi v reštrukturalizácii by bol podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch v spojení s § 9 ods. 1 písm. a), e) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 vylúčený z vykonávania úkonov správcovskej činnosti v prejednávanej veci okrem iného vtedy, ak by kedykoľvek od ustanovenia správcu (pričom uznesenie o ustanovení správcu, obsiahnuté v III. výroku uznesenia č. k. 31R/2/2025 – 119 z 22. apríla 2025, nadobudlo právoplatnosť dňa 29.04.2025) bolo naplnené, že správca je (nie bol!) spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky, k čomu by došlo okrem iného vtedy, ak by kedykoľvek v uvedenom čase, v ktorom je ustanovený v reštrukturalizácii v prejednávanej veci správca Orion Recovery Solutions, vedúcim zamestnancom veriteľa prihlásenej pohľadávky – D. E. bol F. G. H. s kvalifikovanou účasťou v zmysle § 9 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v správcovi. Vzhľadom na jazykové znenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch a v ňom úmyselne použitý zákonodarcom prítomný čas je totiž relevantné to, či u správcu existuje daný dôvod vylúčenia v čase, kedy je ustanovený do funkcie správcu, ktoré ustanovenie začína právoplatnosťou uznesenia o ustanovení správcu do funkcie.

49. Z už uvedeného potom vyplýva, že keďže nebolo tvrdené ani preukázané (a to ani dlžníkom), že by JUDr. Igor Hrdlík bol vedúcim zamestnancom veriteľa prihlásenej pohľadávky – D. E. kedykoľvek od ustanovenia spoločnosti Origon Recovery Solutions do funkcie správcu v prejednávanej veci, je bez ďalšieho vylúčené, aby bol správca podľa § 9 ods. 1 písm. e), a) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky – D. E., a teda aby bol u správcu daný kedykoľvek od jeho ustanovenia do funkcie v prejednávanej veci doposiaľ dôvod vylúčenia podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch, ktorý by zakladal zákonnú prekážku výkonu funkcie v prejednávanej veci. Správca by bol podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch spriaznenou osobou veriteľa prihlásenej pohľadávky – D. E. vzhľadom na už uvedené vtedy, ak by F. G. H. bol kedykoľvek počas trvania výkonu funkcie správcu v prejednávanej veci vedúcim zamestnancom veriteľa prihlásenej pohľadávky (§ 9 ods. 1 písm. a/ ZKR v znení účinnom do 30.09.2025), pričom hneď tento prvý predpoklad nebol v prejednávanej veci ani len tvrdený a o to viac preukázaný, a súčasne by mal kvalifikovanú účasť (v zmysle § 9 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) v správcovi (§ 9 ods. 1 písm. e/ ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o správcoch).

50. Iný dôvod tvrdenia vylúčenia správcu v prejednávanej veci, stanovený v § 4 zákona o správcoch, nebol pritom žiadnym účastníkom konkurzného konania ani len tvrdený a takýto ani súd nezistil.

51. Z týchto dôvodov súd uzatvára, že nezistil, že u reštrukturalizácii ustanoveného správcu – Origon Recovery Solutions je v prejednávanej veci (a aj následnom konkurze, na konverziu na ktorý je v prejednávanej veci naplnený dôvod podľa § 131 ods. 2 písm. d/ ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) daný dôvod jeho vylúčenia podľa § 4 zákona o správcoch.

52. Keďže v prejednávanej veci súd dospel k záveru o naplnení dôvodu konverzie reštrukturalizácie na konkurz podľa § 131 ods. 2 písm. d) v alternatíve tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 (t. j. o konverzii z dôvodu, že schôdza veriteľov sa na návrh veriteľa oprávneného hlasovať uzniesla na tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka) (v podrobnostiach bod 25. a jemu predchádzajúce body odôvodnenia), je súd povinný vyhovieť žiadosti správcu rozhodnutím podľa § 131 ods. 2 ZKR o zastavení reštrukturalizačného konania, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka.

53. Súd preto týmto uznesením podľa § 131 ods. 2 písm. d) ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v II. výroku zastavil reštrukturalizačné konanie dlžníka, v III. výroku začal konkurzné konanie na majetok dlžníka a v IV. výroku vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

54. Súd až na tomto mieste súčasne odôvodní rozhodnutie o návrhu dlžníka na prerušenie reštrukturalizačného konania do právoplatného skončenia o jeho ústavnej sťažnosti, vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2291/2025, ktorý procesný návrh urobil v podaní doručenom súdu 22.09.2025, a to z dôvodu, že tento úzko súvisel práve s jeho procesnou obranou spočívajúcou v tom, že správca nepopretím pohľadávky veriteľa UniCredit Banka porušil práva dlžníka. Dlžník listinnými dôkazmi pripojenými k predmetnému podaniu, obsahujúcemu návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti preukázal, že dňa 30.08.2025 podal na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť proti správcovi (listinné dôkazy – ústavná sťažnosť s prílohami, potvrdení o odoslaní a o jej prijatí ÚS SR na č. I. 280 – 409), v ktorej namietal proti inému zásahu správcu v prejednávanej veci, ktorý spočíva v nepopretí prihlásenej pohľadávky veriteľa UniCredit Banka čo do výšky (rozsahu istiny a príslušenstva), ako aj čo do zabezpečenia, čím mali byť porušené základné práva dlžníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na slobodné podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy. Predmetná ústavná sťažnosť bola doručená ÚS SR dňa 30.08.2025 a konanie o nej je vedené pod sp. zn. Rvp 2291/2025.

55. V nadväznosti na uvedený procesný návrh súd uvádza, že ZKR v rámci procesných ustanovení v § 197 ods. 5 v znení účinnom do 30.09.2025 obsahuje osobitnú právnu úpravu inštitútu prerušenia konaní upravených ZKR (t. j. konkurzného konania, reštrukturalizačného konania a konania o oddlení), z ktorého dôvodu, keďže ZKR v § 197 ods. 5 v znení účinnom do 30.09.2025 ustanovuje vo vzťahu k tomuto inštitútu inak, je podľa § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 vylúčená aplikácia ustanovení o prerušení konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku, a to bez rozlišovania tých ustanovení Civilného sporového poriadku, ktoré sa týkajú obligatórneho prerušenia konania a tých, ktoré sa týkajú

fakultatívneho prerušenia konania (a dlžník preto nesprávne v podaní doručenom súdu dňa 17.10.2025 uvádza, že aplikácia CSP na posúdenie dôvodnosti jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o jeho ústavnej sťažnosti nie je ZKR vylúčená). Tvrdenie dlžníka prednesené na pojednávaní, že účelom ustanovenia § 197 ods. 5 ZKR bolo vylúčiť len prerušenie konania z dôvodov, ktoré Civilný sporový poriadok vymedzuje ako dôvody fakultatívneho prerušenia konania, nemá žiadnu oporu v predmetnom ustanovení, ale je naopak vo výslovnom rozpore nielen s ním (a takýto účel zavedenia predmetného ustanovenia nekonštatoval ani zákonodarca v dôvodovej správe), ale aj s § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, ktorý vylučuje primeranú aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku v tých veciach, ktoré sú upravené odlišne v ZKR, pričom takým je práve aj § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025.

56. Dlžník nepriliehavo argumentuje aj nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 31/2004 zo 17.12.2004, ktorý záver citovaný dlžníkom v jeho podaní doručenom súdu dňa 17.10.2025, zaujal v prípade týkajúcom sa trov exekučného konania, kedy nejednoznačné znenie navzájom súvisiacich zákonov pripúšťali viaceré výklady a výsledky interpretácie (posledný odsek na str. 8 nálezu). O taký prípad však v prejednávanej veci nejde, keď z § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 je zrejmé, že toto je aplikovateľné len v prípade, ak ZKR neobsahuje osobitnú úpravu (návetie „[A]k tento zákon neustanovuje inak, ...“), pričom vo vzťahu k úprave ne/pripustnosti prerušenia konaní upravených ZKR takúto osobitnú úpravu obsahuje, a to v § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, čo ako súd už uviedol, vylučuje potom aplikáciu § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o subsidiárnej primeranej aplikácii Civilného sporového poriadku.

57. ZKR v § 197 ods. 5 v znení účinnom do 30.09.2025 stanovuje, že v konaní podľa ZKR, teda ani v reštrukturalizačnom konaní, nie je prípustné prerušenie konania z iných dôvodov ako sú tie, ktoré výslovne upravuje ZKR. ZKR upravuje inštitút prerušenia konania v § 16 v znení účinnom do 30.09.2025, podľa ktorého na návrh alebo ex lege z dôvodov v ňom vymedzených sa prerušuje len konkurzné konanie. ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v žiadnom ustanovení nepripúšťa prerušenie reštrukturalizačného konania.

58. Keďže podľa § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 je predmetný návrh dlžníka na prerušenie reštrukturalizačného konania do právoplatného skončenia konania o jeho ústavnej sťažnosti podanej proti správcovi neprípustný, je to dôvodom na jeho zamietnutie.

59. Súd pre úplnosť uvádza, že tento svoj právny názor ako predbežný uviedol účastníkom reštrukturalizačného konania aj na pojednávaní konanom dňa 24.09.2025, v nadväznosti na čo dlžník uviedol (a v podstate totožne sa vyjadril k danému predbežnému právnemu názoru súdu aj v písomnom podaní doručenom súdu 17.10.2025), že má za to, že účelom § 197 ods. 5 ZKR bolo, aby nedochádzalo k prerušeniam konaní z fakultatívnych dôvodov a nie z tých, ktoré sú podľa CSP dôvodmi obligatórneho prerušenia konania. Navyiac je rozpor medzi § 197 ods. 5 ZKR a § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Dlžník súčasne poukázal v oboch vyjadreniach na oprávnenie súdu aj bez návrhu prerušiť konanie v prejednávanej veci a podať na ÚS SR návrh na konanie o súlade právnych predpisov, keďže neprerúšením konania do právoplatného konania o ústavnej sťažnosti dlžníka z dôvodu podľa § 197 ods. 5 ZKR by došlo k porušeniu základného práva dlžníka na súdnu ochranu, pretože v konaní na ÚS SR sa rieši prejudiciálna otázka podstatná pre toto rozhodnutie súdu, pričom súd bude v prejednávanej veci viazaný právnym názorom ÚS SR. Hoci dlžník výslovne neuviedol, že podáva v prejednávanej veci aj návrh na prerušenie konania z dôvodu splnenia podmienok na konanie o súlade právnych predpisov, tak z oboch jeho vyjadrení (tak urobenom na pojednávaní dňa 24.09.2025 ako aj v písomnom podaní doručenom súdu dňa 17.10.2025) vyplýva, že dlžník sa v nich domáha, ak má súd za to, že ustanovenie § 197 ods. 5 ZKR (v znení účinnom do 30.09.2025) neumožňuje súdu prerušiť konanie v prejednávanej veci do právoplatného skončenia o ústavnej sťažnosti dlžníka (vo vzťahu ku ktorej má dlžník za to, že na jej základe sa v konaní o nej na ÚS SR rieši otázka, ktorú nie je oprávnený posudzovať súd v prejednávanej veci), ku ktorému záveru súd aj v prejednávanej veci dospel, ako to vyplýva z predchádzajúcej časti odôvodnenia, aby súd ako aktívne legitimovaný subjekt na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov (§ 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 s Ústavou a ďalšími – na pojednávaní ani v podaní doručenom 17.10.2025 neoznačenými medzinárodnými zmluvami). Podľa obsahu, keďže sa dlžník domáhal, aby súd podal návrh na konanie o súlade § 197 ods. 5 ZKR s Ústavou a ďalšími neoznačenými medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná, posúdil súd predmetné procesné úkony dlžníka podľa obsahu (§ 196

ZKR v spojení s primerane aplikovaným § 124 ods. 1 CSP) ako návrh na prerušenie konania z dôvodu splnenia podmienok na konanie o súlade právnych predpisov, urobený in eventum pre prípad (ktorý bol v prejednávanej veci naplnený), že súd dospeje k záveru o tom, že § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 nepripúšťa prerušenie reštrukturalizačného konania z dôvodu, že by prebiehalo konanie, v ktorom sa rieši otázka významná pre rozhodnutie súdu, o ktorej má dlžník za to, že ju reštrukturalizačný súd nie je oprávnený riešiť.

60. Čo sa týka návrhu dlžníka na prerušenie konania v prejednávanej veci z dôvodu, že má za to, že sú splnené podmienky na to, aby súd využil svoju aktívnu legitímáciu na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou, zakotvujúcou základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1) a bližšie neoznačenými medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná, súd v prvom rade uvádza, že oprávnenie súdu prerušiť akékoľvek konanie (bez ohľadu na úpravu inštitútu jeho prerušenia v príslušnom procesnom predpise s právnou silou zákona, teda bez ohľadu na to, či zákon upravujúci príslušné konanie prerušenie konania z takéhoto dôvodu nestanovuje, ako je tomu práve aj v reštrukturalizačnom konaní podľa § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) z dôvodu splnenia podmienok na začatie konania o súlade právnych predpisov stanovuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 144 ods. 2 s aplikačnou prednosťou ako právny predpis najvyššej právnej sily pred zákonnou úpravou prerušenia konania (v reštrukturalizačnom konaní upravenou v § 197 ods. 5 ZKR, ktorý sa preto v tomto smere neuplatní) ako právnym predpisom nižšej právnej sily (totožne aj súdna prax Ústavného súdu Slovenskej republiky – napr. nález sp. zn. I. ÚS 488/2017 z 24.01.2018, publikovaným v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 11/2018).

61. Súd sa preto vecne zaoberal predmetným návrhom dlžníka na prerušenie reštrukturalizačného konania založeného na tom, že sú podľa dlžníka splnené podmienky na to, aby súd začal konanie o súlade právnych predpisov z dôvodu, že ustanovenie § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 (ktoré aplikoval v prejednávanej veci vo vzťahu k návrhu dlžníka na prerušenie reštrukturalizačného konania do právoplatného skončenia konania o jeho ústavnej sťažnosti proti správcovi) je v rozpore s právom na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces (ako to uviedol dlžník v súvislosti s týmto návrhom na pojednávaní dňa 24.09.2025).

62. Základné právo na súdnu ochranu zakotvuje Ústava SR v čl. 46 ods. 1, podľa ktorého sa okrem iného každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Ústava následne v čl. 46 ods. 4 zveruje zákonodarcovi aby ním prijatým zákonom upravil podmienky a podrobnosti o súdnej (aj inej právnej) ochrane a na tieto ustanovenia nadväzuje čl. 51 Ústavy SR, ktorý stanovuje, že domáhať sa okrem iného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

63. Súd v nadväznosti na uvedené súčasne poukazuje na dlhodobú konštantnú judikatúru ÚS SR, ktorá dovodila, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (inak aj len „Dohovor“) sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z tohto dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne (z mnohých napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 646/2022 z 24.11.2022).

64. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 51 Ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02) (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 646/2022 z 24.11.2022). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj

právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 236/2014 z 01.04.2004).

65. Uvedené právne názory, vychádzajúce z dlhodobej a konštantnej judikatúry ÚS SR zahŕňa prakticky najvýznamnejšie prvky obsahu základného práva na súdnu ochranu, ktoré tvoria samotné jadro tohto základného práva, a to najmä právo na reálny prístup k súdu, ktorý je nezávislý a nestranný súd, právo na nestranného sudcu, právo predniesť svoju záležitosť – t. j. vyjadriť sa k veci, ktorá je predmetom rozhodovania, právo na dokazovanie skutočností sporných a majúciach vplyv na meritórne rozhodnutie, právo na odôvodnenie rozhodnutia súdu, v ktorom sa súd vysporiada s podstatnými argumentmi, rešpektovanie prekážky res iudicata (majúcej osobitný význam pre nastolenie právnej istoty a rešpektovanie súdneho rozhodnutia, ktorým bola právoplatne rozhodnutá vec).

66. Súd zdôrazňuje, že vzhľadom na to, že Ústava zveruje zákonodarnej moci (a nie súdnej moci, pričom princíp delenia štátnej moci je jedným z princípov právneho štátu, ktorým je podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy aj Slovenská republika – napr. nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 115/2011 z 12.12.2012) aby táto zákonodarcou upravila podmienky a podrobnosti (aj) o súdnej ochrane, pričom podľa čl. 51 Ústavy SR sa možno domáhať (aj) základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú, je nutné prijať záver, že je primárne na zákonodarcovi, akú konkrétnu procesnú úpravu v súvislosti s naplnením obsahu základného práva na súdnu ochranu prijíme, pričom jeho jediným obmedzením je, aby táto nebola v rozpore so samotným jadrom tohto základného práva tak, ako sú jeho podstatné prvky uvedené už v predchádzajúcej časti odôvodnenia, teda aby nezasiahla do prvkov tvoriacich samotnú podstatu základného práva na súdnu ochranu.

67. V prejednávanej veci má dlžník za to, že v rozpore s právom na súdnu ochranu je ustanovenie § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, ktoré vzhľadom na osobitnú úpravu inštitútu prerušenia konaní upravených ZKR vylučuje aplikáciu § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 o subsidiárnej primeranej aplikácii Civilného sporového poriadku (ktorý upravuje obligatórne a fakultatívne dôvody prerušenia konania v § 162 až § 164 CSP). Ustanovenie § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 nepripúšťa v konaniach upravených ZKR, teda ani v reštrukturalizačnom konaní, prerušenie tohto konania.

68. V nadväznosti na uvedené súd uvádza, že obsahom samotnej podstaty základného práva na súdnu ochranu, nie je, aby mal v určitých prípadoch účastník konania právo na prerušenie konania. Vylúčenie tohto inštitútu sa žiadnym spôsobom nedotýka samotného jadra základného práva na súdnu ochranu, keďže sa žiadnym spôsobom nedotýka jeho kľúčových prvkov, ako je právo na reálny prístup k súdu, ktorý je nezávislý a nestranný, právo na nestranného sudcu, právo predniesť svoju záležitosť – t. j. vyjadriť sa k veci, ktorá je predmetom rozhodovania, právo na dokazovanie skutočností sporných a majúciach vplyv na meritórne rozhodnutie, právo na odôvodnenie rozhodnutia súdu, v ktorom sa súd vysporiada s podstatnými argumentmi či rešpektovanie prekážky res iudicata.

69. Keďže sa predmetná právna úprava neprípustnosti prerušenia reštrukturalizačného konania, obsiahnutá v § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 žiadnym spôsobom nedotýka samotného jadra základného práva účastníka reštrukturalizačného konania na súdnu ochranu, je podľa čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy výlučne v právomoci zákonodarcu, akú procesnoprávnú úpravu tohto inštitútu zvolí, teda či a za akých podmienok pripustí aj v reštrukturalizačnom konaní prerušenie konania. Túto právomoc zákonodarcu aj využil a v § 197 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, obsahujúcom základné odchýlky od Civilného sporového poriadku (v nadväznosti na § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025) stanovil, a to odchylné od Civilného sporového poriadku, že konania upravené ZKR je možné prerušiť výlučne z dôvodov upravených ZKR.

70. Takáto právna úprava, celkom zrejme smerujúca k tomu, aby bol v čo najväčšej miere zachovaný účel reštrukturalizácie (usporiadaní majetkových pomerov dlžníka pri zachovaní prevádzkovania podniku

s uspokojením veriteľov dlžníka v čo najvyššej miere a v čo najkratšom čase) či konkurzu (usporiadaní majetkových pomerov dlžníka s uspokojením veriteľov dlžníka v čo najvyššej miere a v čo najkratšom čase spojeným s rýchlym ukončením prevádzkovania podniku dlžníka a následným rozpredajom majetku dlžníka za účelom kolektívneho uspokojenia veriteľov dlžníka), keďže sa nedotýka samotného jadra základného práva účastníkov týchto konaní na súdnu ochranu a preto konkrétny spôsob úpravy tohto inštitútu spadá do výlučnej právomoci zákonodarnej moci (čl. 46 ods. 4, čl. 51 ods. 1 Ústavy) nie je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Uvedený záver súdu podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy vylučuje prerušenie tohto konania z dôvodu, že by boli splnené podmienky na začatie konania o súlade právnych predpisov s následkom zamietnutia návrhu na takéto prerušenie konania.

71. Naviac, ako vyplýva z odôvodnenia II. až IV. výroku tohto uznesenia, súd v tomto konaní neriešil, či správca porušil svoju povinnosť preskúmať prihlásené pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní a v spojení s tým prípadnú povinnosť, ak by dospel k záveru o spornosti prihlásenej pohľadávky v určitom rozsahu (v zmysle ako je ZKR v § 124 ods. 1 v znení účinnom do 30.09.2025 definovaná), túto v spornom rozsahu poprieť a čo je najpodstatnejšie, ani to, či týmto porušil základné Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná, priznané práva dlžníka, výlučne ktorým záverom (teda o tom, či správca porušil základné práva dlžníka) by bol súd v prejednávanej veci podľa § 193 CSP v nadväznosti na § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 viazaný.

72. Naviac, ani samotné rozhodnutie o tom, že by správca svojim iným zásahom spočívajúcim v nepopretí pohľadávky veriteľa UniCredit Banka porušil základné práva sťažovateľa, by vzhľadom na nemožnosť nápravy tohto stavu v dôsledku zákonnej úpravy obsiahnutej v § 124 ods. 1 vete prvej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, podľa ktorej správca už nie je oprávnený poprieť predmetnú pohľadávku z dôvodu uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok a nezvratný právny následok nepopretia pohľadávky správcom v zákonom stanovenej lehote, stanovený v § 124 ods. 2 vete tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025, podľa ktorého sa uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú, nemalo predmetné rozhodnutie ÚS SR o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorým by bolo konštatované porušenie základných práv dlžníka správcom, také účinky na prejednanú vec, ako sa vzhľadom na predmetnú právnu úpravu mylne domnieva dlžník (a mohlo by založiť len iné nároky z porušenia povinnosti správcom).

73. Z týchto dôvodov by preto v prejednávanej veci, aj keby podľa aplikovateľnej právnej úpravy bolo prípustné prerušiť konanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť (teda z dôvodu, na ktorom zakladá dlžník svoju argumentáciu vo vzťahu k návrhom na prerušenie konania v prejednávanej veci), neboli splnené podmienky na prerušenie tohto konania, keďže konanie, v ktorom dlžník vzhliada, že sa rieši otázka, ktorú nie je oprávnený súd v prejednávanej veci riešiť, nie je vzhľadom na už uvedené skutočnosti, a to, že súd v tomto rozhodnutí neposudzuje, či správca porušil dlžníkom namietaným zásahom základné práva dlžníka a že ani záver o porušení základného práva dlžníka predmetným zásahom správcu nie je spôsobilý vzhľadom na § 124 ods. 2 vety prvej a tretej ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 ovplyvniť toto rozhodnutie súdu. Ani vyslovenie nesúladu § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 s právnym predpisom vyššej právnej sily, v dôsledku čoho by podľa § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 bolo primerane aplikovateľné aj ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a) CSP by preto žiadnym spôsobom neovplyvnilo postup súdu v prejednávanej veci, na základe čoho možno uzavrieť, že v prejednávanej veci absentuje vzťah prejudiciality medzi namietanou právnou normou § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 k návrhu dlžníka na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o jeho ústavnej sťažnosti, vo vzťahu ku ktorej má z už uvedených dôvodov mylne za to, že v danom konaní sa rieši otázka, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Tento dôvod by sám o sebe zakladal podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy dôvod na zamietnutie návrhu na prerušenie konania, keďže vyslovenie nesúladu § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 by vzhľadom na už uvedené nemalo vplyv na prejednanú vec – ani aplikácia § 162 ods. 1 písm. a) CSP v dôsledku neúčinnosti § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 v prejednávanej veci by totiž nemala za následok prerušenie konania, a teda žiadnym spôsobom by nesmerovala k dlžníkom sledovanému následku.

74. Súd z týchto dôvodov I. výrokom tohto uznesenia v časti a/ podľa § 197 ods. 5 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 zamietol návrh dlžníka na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti dlžníka, vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2291/2025

a v časti b/ podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zamietol návrh dlžníka na prerušenie konania odôvodnený splnením podmienok konania o súlade právnych predpisov.

75. Súd pre úplnosť v tejto súvislosti dopĺňa, že pokiaľ sa dlžník domáhal v záverečnej reči na pojednávaní dňa 24.09.2025, aby súd najskôr rozhodol o návrhu na prerušenie konania a následne aby rozhodol o žiadosti správcu o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, tak keďže ZKR v § 197 ods. 5 v znení účinnom do 30.09.2025 upravuje len ne/prípustnosť prerušenia konaní upravených ZKR, avšak neupravuje, kedy sa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhoduje, podľa § 196 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 sa táto procesná otázka spravuje podľa primerane aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorý v § 162 ods. 3 stanovuje, že o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej (ktorou vecou samou bolo v tomto prípade vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka). Súd preto § 196 ZKR v spojení s § 162 ods. 3 CSP rozhodol o zamietnutí návrhov dlžníka na prerušenie konania týmto uznesením, ktorým súčasne rozhodol aj vo veci samej (o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka).

76. Ak súd podľa 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 rozhodne o konverzii reštrukturalizácie na konkurz, je podľa § 131 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 povinný ustanoviť do funkcie správcu toho istého správcu, ktorý vykonával funkciu v reštrukturalizácii.

77. Súd preto v VI. výroku tohto uznesenia podľa § 131 ods. 3 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 ustanovil do funkcie správcu Origon Recovery Solutions, k. s., značka správcu S2082, ktorý bol ustanovený do funkcie správcu dlžníka v reštrukturalizačnom konaní, ku ktorého konverzii na konkurzné konanie dochádza II. až IV. výrokom tohto uznesenia, pričom ex offo nezistil zákonnú prekážku u tohto správcu, ktorá by mu bránila vo výkone funkcie správcu po konverzii na konkurz (k tomu v podrobnostiach bod 51. a jemu predchádzajúce body odôvodnenia tohto uznesenia).

78. Podľa § 22 ZKR (v znení účinnom od 01.10.2025, keďže konkurzné konanie sa v prejednávanej veci začne až právoplatnosťou III. výroku tohto uznesenia, ktorá nastane až po 01.10.2025), v uznesení o vyhlásení konkurzu súd ustanoví správcu a vyzve veriteľov, aby v zákonnej lehote prihlásili svoje pohľadávky. Ak súd v konkurznom konaní už ustanovil predbežného správcu, do funkcie správcu ustanoví predbežného správcu.

79. Ak súd vyhlási konkurz, je povinný v tomto uznesení podľa § 22 ZKR súčasne vyzvať veriteľov, aby v zákonnej lehote (§ 28 ods. 2 ZKR) prihlásili svoje pohľadávky.

80. Súd preto v VII. výroku podľa § 22 v spojení s § 28 ods. 1, ods. 2 ZKR vyzval veriteľov, ktorí majú pohľadávku, ktorá nie je pohľadávkou proti podstate, aby prihlásili svoje pohľadávky prihláškou, ktorá musí byť správcovi doručená v základnej prihlasovacej lehote do 45 dní od vyhlásenia konkurzu s tým, že prihláška musí byť podaná spôsobom podľa § 28 ZKR a musí spĺňať náležitosti podľa § 29 ZKR.

81. Súd je oprávnený a súčasne povinný vykonávať dohľad nad správcom, a za tým účelom ZKR okrem iného zveruje súdu oprávnenie v § 41 vyžadovať od správcu (okrem iného) správy o priebehu konania. Súd pritom môže stanoviť správcovi povinnosť predkladať správy aj vo vopred stanovených lehotách.

82. Súd preto v VIII. výroku tohto uznesenia podľa § 41 ZKR uložil správcovi povinnosť predkladať súdu podrobné písomné správy o stave zisťovania a zabezpečovania majetku úpadcu a vykonaných úkonoch, a to (1.) do 15 dní od ustanovenia do funkcie, (2.) do 35 dní od ustanovenia do funkcie, (3.) do 50 dní od ustanovenia do funkcie a najneskôr do 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov.

83. Podľa § 197 ods. 6 ZKR, v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo povolení reštrukturalizácie súd poučí účastníkov o ich práve uplatniť námietku zaujatosti. Účastník môže uplatniť námietku zaujatosti najneskôr do uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Na neskôr doručené námietky súd neprihliada.

84. Podľa § 197 ods. 7 ZKR, v uznesení o vyhlásení konkurzu, v uznesení o povolení reštrukturalizácie alebo v uznesení o poskytnutí ochrany pred veriteľmi súd vo výroku určí medzinárodnú právomoc súdu podľa osobitného predpisu3b) a uloží správcovi povinnosti podľa osobitného predpisu.26)

85. Osobitným predpisom, na ktorý odkazuje poznámka pod čiarou 3b) ZKR v ustanovení § 197 ods. 7 ZKR je čl. 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní (prepracované znenie) (Ú. v. EÚ L 141, 5. 6. 2015) v platnom znení.

86. Osobitným predpisom, na ktorý odkazuje poznámka pod čiarou 26) ZKR v ustanovení § 197 ods. 7 ZKR je Nariadenie Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ, kap. 19/zv. 01; Ú. v. ES L 160, 30. 6. 2004) v platnom znení (a) Nariadenie (EÚ) č. 2015/848 v platnom znení.

87. Podľa čl. 2 ods. 4., ods. 7, ods. 8 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní v účinnom znení (ďalej aj len „nariadenie o insolvenčnom konaní“ alebo „nariadenie č. 2015/848“), na účely tohto nariadenia: (4) „insolvenčné konanie“ sú konania uvedené v prílohe A; (7) „rozhodnutie o začatí insolvenčného konania“ zahŕňa: i) rozhodnutie akéhokoľvek súdu o začatí insolvenčného konania alebo o potvrdení začatia takéhoto konania a ii) rozhodnutie súdu o vymenovaní správcu, (8) „okamih začatia konania“ je okamih, v ktorom rozhodnutie o začatí insolvenčného konania nadobúda účinky, a to bez ohľadu na to, či je rozhodnutie konečné.

88. Podľa čl. 3 ods. 1. nariadenia o insolvenčnom konaní, právomoc začať insolvenčné konanie majú súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka (ďalej len „hlavné insolvenčné konanie“). Centrum hlavných záujmov dlžníka je miesto, kde dlžník pravidelne vykonáva správu svojich záujmov a ktoré je zistiteľné tretími stranami.

89. Podľa čl. 3 ods. 1., pododsek prvý nariadenia o insolvenčnom konaní, v prípade spoločnosti alebo právnickej osoby sa za centrum jej hlavných záujmov považuje miesto, kde má registrované sídlo, ak sa nepreukáže opak. Táto domnienka sa uplatňuje len vtedy, ak sa registrované sídlo neprenieslo do iného členského štátu počas obdobia troch mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti o začatie insolvenčného konania.

90. Podľa čl. 4 ods. 1. nariadenia o insolvenčnom konaní, súd, na ktorý bola podaná žiadosť o začatie insolvenčného konania, bez návrhu preskúma, či má právomoc podľa článku 3. V rozhodnutí o začatí insolvenčného konania sa uvedie, na čom je právomoc tohto súdu založená, a najmä skutočnosť, či je právomoc založená na článku 3 ods. 1 alebo 2.

91. Podľa čl. 5 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní, dlžník alebo ktorýkoľvek veriteľ môže proti rozhodnutiu o začatí hlavného insolvenčného konania podať opravný prostriedok na súde, a to na základe medzinárodnej právomoci.

92. Podľa čl. 54 ods. 1. nariadenia o insolvenčnom konaní, hneď po začatí insolvenčného konania v členskom štáte súd tohto štátu s príslušnou právomocou alebo správca vymenovaný týmto súdom okamžite informuje známych zahraničných veriteľov.

93. Podľa čl. 2 ods. 12 nariadenia o insolvenčnom konaní, na účely tohto nariadenia: „zahraničný veriteľ“ je veriteľ, ktorý má svoj obvyklý pobyt, bydlisko alebo registrované sídlo v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom sa začalo konanie, vrátane daňových orgánov a orgánov sociálneho zabezpečenia členských štátov.

94. V prípade, ak súd uznesením vyhlási konkurz, je jeho povinnosťou v tomto uznesení podľa § 197 ods. 7 ZKR jednak určiť medzinárodnú právomoc súdu podľa osobitného predpisu a jednak uložiť správcovi povinnosti podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom, na ktorý odkazuje v poznámkach pod čiarou použitých v § 197 ods. 7 ZKR je nariadenie o insolvenčnom konaní.

95. Čo sa týka určenia medzinárodnej súdnej právomoci vo vzťahu k cezhraničným insolvenčným konaniam v rámci Únie okrem Dánska (recitál 88 nariadenia o insolvenčnom konaní), tak nariadenie o insolvenčnom konaní v čl. 4 ods. 1 ustanovuje povinnosť súdu vždy bez návrhu preskúmať, či má na insolvenčné konanie právomoc podľa čl. 3 (ktorá povinnosť súdu je prenesená aj do vnútroštátnej právnej úpravy, a to už uvedeného § 197 ods. 7 ZKR), pričom v rozhodnutí o začatí insolvenčného konania je súčasne povinný uviesť, na čom je právomoc tohto súdu založená, a najmä skutočnosť, či je založená na čl. 3 ods. 1 alebo 2.

96. Medzinárodnú súdnu právomoc upravuje nariadenie o insolvenčnom konaní v čl. 3, ktorý z hľadiska systematiky rozlišuje hlavné insolvenčné konanie (čl. 3 ods. 1) a územné (teritoriálne) insolvenčné konanie (čl. 3 ods. 2 až 4), ktoré môže prebiehať ako vedľajšie územné insolvenčné konanie (čl. 3 ods. 2 a 3) alebo ako nezávislé územné insolvenčné konanie (čl. 3 ods. 4). Hlavné insolvenčné konanie (čl. 3 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní) má univerzálnu pôsobnosť, jeho snahou je zahrnúť všetok majetok dlžníka do konkurznej podstaty a vyvolať účinky voči jeho veriteľom. Vo vzťahu k jednému dlžníkovi môže byť na území Únie začaté len jedno hlavné insolvenčné konanie.

97. Právomoc začať hlavné insolvenčné konanie majú podľa čl. 3 ods. 1 vety prvej nariadenia o insolvenčnom konaní súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka (ktorý koncept je v medzinárodnom a európskom insolvenčnom práve označovaný skratkou COMI). Centrum hlavných záujmov dlžníka je definované v čl. 3 ods. 1 vete druhej nariadenia o insolvenčnom konaní ako miesto, kde dlžník pravidelne vykonáva správu svojich záujmov a ktoré je zistiteľné tretími stranami.

98. V tejto súvislosti, skôr ako súd pristúpi k skúmaniu COMI dlžníka a od toho odvodenej medzinárodnej súdnej právomoci, je potrebné vymedziť, čo sa rozumie „rozhodnutím o začatí insolvenčného konania“, ktorý pojem je používaný v čl. 3 až 5 nariadenia o insolvenčnom konaní upravujúcich medzinárodnú súdnu právomoc, na účely slovenského konkurzného konania (ktoré je podľa prílohy A v nadväznosti na čl. 2 ods. 4 nariadenia o insolvenčnom konaní insolvenčným konaním v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní, na ktoré sa toto nariadenie podľa jeho čl. 1 ods. 1 vzťahuje), a to najmä vzhľadom na to, že podľa vnútroštátneho práva sa konkurzné konanie začína uznesením o začatí konkurzného konania (§ 14 ZKR), obsiahnutého v II. výroku tohto uznesenia o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie.

99. Za použitia čl. 2 (najmä ods. 7 a ods. 8) nariadenia o insolvenčnom konaní je za „rozhodnutie o začatí insolvenčného konania“ v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní nutné považovať v konkurznom konaní podľa druhej časti ZKR (až) uznesenie o vyhlásení konkurzu (okrem iného) podľa § 131 ods. 2 ZKR, čomu zodpovedá aj výslovná vnútroštátna úprava obsiahnutá v § 197 ods. 7 ZKR, pretože až toto rozhodnutie súdu je rozhodnutím spĺňajúcim kritériá stanovené v čl. 2 ods. 7 nariadenia o insolvenčnom konaní (podľa ktorého „rozhodnutie o začatí insolvenčného konania“ zahŕňa: [i/] rozhodnutie akéhokoľvek súdu o začatí insolvenčného konania alebo o potvrdení takéhoto konania a [ii/] rozhodnutie súdu o vymenovaní správcu), pričom okamih, kedy toto „rozhodnutie o začatí insolvenčného konania“ (t. j. uznesenie o vyhlásení konkurzu [okrem iného] podľa § 131 ods. 2 ZKR) nadobúda účinky, a to bez ohľadu na to, či je rozhodnutie konečné, sa považuje podľa čl. 2 ods. 8 nariadenia o insolvenčnom konaní za okamih začatia insolvenčného konania (na účely nariadenia o insolvenčnom konaní).

100. Vychádzajúc preto z uvedeného, rozhodnutím o začatí insolvenčného konania v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní je v slovenskom konkurznom konaní uznesenie súdu o vyhlásení konkurzu (okrem iného) podľa § 131 ods. 2 ZKR, pričom okamih nadobudnutia jeho účinkov je okamihom začatia insolvenčného konania v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní. V tomto zmysle sú preto uvedené pojmy európskeho insolvenčného práva používané aj v tomto rozhodnutí (pokiaľ ide o aplikáciu jeho noriem).

101. Čl. 3 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní upravuje vo vzťahu k určeniu centra hlavných záujmov dlžníka v pododseku prvom až treťom tri vyvrátiteľné právne domnienky v závislosti od druhu dlžníka, ktoré sa za splnenia v nich uvedenej podmienky uplatnia pri určovaní COMI dlžníka (a v takom prípade – t. j. za splnenia podmienky uplatnenia konkrétnej právnej domnienky a [vzhľadom na vyvrátiteľný charakter uvedených domnienok] jej nevyvrátenia – sa COMI dlžníka určí podľa tejto domnienky a nie podľa z judikatúry vychádzajúcich štandardných kritérií pre zistenie COMI). Konkrétne čl. 3 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní upravuje osobitne vyvrátiteľné právne domnienky určenia COMI vo vzťahu k dlžníkovi, ktorý je (i/) spoločnosťou alebo právnickou osobou, (ii/) samostatne zárobkovo činnou osobou a (iii/) inou fyzickou osobou (t. j. fyzickou osobou nepodnikateľom).

102. V prípade právnickej osoby (akou je aj dlžník v prejednávanej veci) sa podľa čl. 3 ods. 1 pododseku prvého nariadenia o insolvenčnom konaní predpokladá, že COMI dlžníka je miesto, kde má registrované

sídlo, ak sa nepreukáže opak. Podmienkou postupovania pri určovaní COMI právnickej osoby podľa uvedenej vyvrátiteľnej právnej domnienky je podľa čl. 3 ods. 1 pododseku prvého vety druhej nariadenia o insolvenčnom konaní to, že sa registrované sídlo neprenieslo do iného členského štátu počas obdobia troch mesiacov predchádzajúcich podaniu žiadosti o začatie insolvenčného konania. Vzhľadom na to, že v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní sa v prípade konkurzného konania podľa druhej časti ZKR za začatie tohto konania považuje až vydanie uznesenia o vyhlásení konkurzu (okrem iného) podľa § 131 ods. 2 ZKR, v prípade, ak dochádza ku konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie je nutné za podanie „žiadosti o začatie insolvenčného konania“ považovať rozhodnutie súdu o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie, keďže k tomuto rozhodnutiu dochádza ex offo, bez návrhu.

103. Nariadenie o insolvenčnom konaní nedefinuje pojem „registrované sídlo“, avšak definuje ho doktrína (Ikrényi, I. Nariadenie o insolvenčnom konaní. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2020 – ďalej len „Komentár k nariadeniu o insolvenčnom konaní“, čl. 3) ako „štatutárne sídlo“, oficiálnu adresu spoločnosti, pričom každá spoločnosť v Únii musí mať registrované sídlo ako oficiálnu adresu na prijímanie úradnej korešpondencie a toto musí byť uvedené aj na listoch a ostatných tlačivách (oficiálnej korešpondencii), čo vyplýva z európskeho podnikového práva.

104. V prejednávanej veci je dlžník právnickou osobou zapísanou v slovenskom obchodnom registri so sídlom vo Vydranoch (od 20.03.2018), teda na území Slovenskej republiky.

105. Súd v prejednávanej veci preto dospel k záveru, že dlžník má tak v čase vydania tohto uznesenia o vyhlásení konkurzu podľa § 131 ods. 2 ZKR, nadobudnutím účinkov ktorého podľa čl. 2 ods. 7 a 8 nariadenia o insolvenčnom konaní začína insolvenčné konanie v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní, ako aj počas 3-mesačnej suspenzívnej lehoty predchádzajúcej uzneseniu o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie registrované sídlo na území Slovenskej republiky.

106. Keďže dlžník má v čase vydania uznesenia o vyhlásení konkurzu podľa § 131 ods. 2 ZKR, nadobudnutím účinkov ktorého podľa čl. 2 ods. 7 a 8 nariadenia o insolvenčnom konaní začína insolvenčné konanie v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní, ako aj počas 3-mesačnej suspenzívnej lehoty predchádzajúcej uzneseniu o konverzii reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie registrované sídlo na území Slovenskej republiky, pri určovaní jeho COMI sa uplatní vyvrátiteľná právna domnienka podľa čl. 3 ods. 1 pododseku prvého nariadenia o insolvenčnom konaní o tom, že COMI dlžníka je miesto jeho registrovaného sídla, teda v Slovenskej republike.

107. Návodom, kedy dôjde k vyvráteniu uvedenej právnej domnienky (čím vznikne povinnosť súdu určovať COMI na základe všeobecných kritérií pre jeho zisťovanie) môže byť recitál 30 nariadenia o insolvenčnom konaní, ktorý uvádza, že vyvrátiť túto právnu domnienku v prípade právnickej osoby by malo byť možné, ak sa ústredie spoločnosti nachádza v inom členskom štáte ako jej registrované sídlo a ak z komplexného posúdenia všetkých relevantných okolností vyplýva, a to spôsobom zistiteľným tretími stranami, že skutočné centrum vedenia a kontroly uvedenej spoločnosti, ako aj správy jej záujmov sa nachádza v tomto inom členskom štáte.

108. Súd v prejednávanej veci existenciu žiadnych takýchto a ani iných okolností, ktoré by čo i len spochybňovali (nieto vyvracali), že COMI dlžníka sa zhoduje s miestom jeho registrovaného sídla nezistil (neboli ani žiadnym účastníkom reštrukturalizačného konania čo i len tvrdené).

109. V danej veci preto boli splnené podmienky na to, aby sa COMI dlžníka určilo na základe právnej domnienky stanovenej v čl. 3 ods. 1 pododseku prvom nariadenia o insolvenčnom konaní, teda, že týmto je miesto registrovaného sídla dlžníka. Keďže dlžník má registrované sídlo na území Slovenskej republiky, má tu podľa uvedenej právnej domnienky aj centrum hlavných záujmov, čím je podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní daná medzinárodná právomoc slovenských súdov na začatie insolvenčného konania ako hlavného insolvenčného konania, ktoré insolvenčné konanie začína v zmysle nariadenia o insolvenčnom konaní vydaním tohto uznesenia o vyhlásení konkurzu podľa § 131 ods. 2 ZKR v konkurznom konaní (čl. 2 ods. 7 v spojení s ods. 8 a čl. 3 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní).

110. Čo sa týka povinnosti súdu podľa § 197 ods. 7 ZKR uložiť správcovi povinnosti podľa osobitného predpisu, ktorým je nariadenie o insolvenčnom konaní, tak vzhľadom na štádium konania (vyhlásenie konkurzu), v ktorom sa tieto povinnosti podľa uvedeného ustanovenia majú správcovi uložiť, možno predpokladať, že ide o informačné povinnosti správcu k veriteľom ohľadne prihlasovania pohľadávok, ktoré sú obsiahnuté v čl. 54 nariadenia o insolvenčnom konaní, podľa ktorého hneď po začatí insolvenčného konania v členskom štáte súd tohto štátu s príslušnou právomocou alebo správca vymenovaný týmto súdom okamžite informuje známych zahraničných veriteľov, ktorých vymedzuje nariadenie o insolvenčnom konaní v čl. 2 ods. 12.

111. Súd preto podľa § 197 ods. 7 ZKR v V. výroku tohto uznesenia v spojení s čl. 4 nariadenia o insolvenčnom konaní rozhodol, že má medzinárodnú právomoc na začatie tohto insolvenčného konania (vyhlásenie konkurzu) ako hlavného insolvenčného konania podľa čl. 3 ods. 1 nariadenia o insolvenčnom konaní a v IX. výroku v spojení s čl. 54 nariadenia o insolvenčnom konaní uložil správcovi povinnosť okamžite informovať o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka spôsobom podľa článku 54 nariadenia o insolvenčnom konaní známych zahraničných veriteľov dlžníka, t. j. veriteľov, ktorí majú svoj obvyklý pobyt, bydlisko alebo registrované sídlo v inom členskom štáte, ako v Slovenskej republike, vrátane daňových orgánov a orgánov sociálneho zabezpečenia členských štátov.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu, okrem VI. výroku, odvolanie nie je prípustné (§ 198 ods. 1 veta druhá ZKR v spojení s § 131 ods. 2 ZKR v znení účinnom do 30.09.2025 e silentio).

Proti VI. výroku tohto uznesenia môže na základe čl. 5 nariadenia o insolvenčnom konaní podať dlžník alebo ktorýkoľvek veriteľ odvolanie, ktoré možno odôvodniť iba tým, že súd nemal medzinárodnú právomoc na začatie tohto insolvenčného konania (vyhlásením konkurzu v konkurznom konaní) ako hlavného insolvenčného konania. Odvolanie (§ 196 ZKR v spojení so štvrtou časťou prvou hlavou CSP) sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia, za ktorý sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia v insolvenčnom registri (§ 206q ods. 4 ZKR v spojení s § 199 ods. 7 veta prvá ZKR), na Okresnom súde Nitra ako súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania stanovených v § 127 Civilného sporového poriadku uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Za deň doručenia tohto súdneho rozhodnutia sa považuje nasledujúci deň po jeho faktickom zverejnení v insolvenčnom registri (§ 206q ods. 4 v spojení s § 199 ods. 7 veta prvá ZKR).

U tých osôb, ktorým sa toto uznesenie doručuje aj iným spôsobom ako jeho zverejnením v insolvenčnom registri, je začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania alebo urobenie iného procesného úkonu spojený s dňom jeho doručenia formou zverejnenia v insolvenčnom registri (§ 206q ods. 4 v spojení s § 199 ods. 4, ods. 3, ods. 1 ZKR), za ktorý sa považuje nasledujúci deň po faktickom zverejnení uznesenia v insolvenčnom registri (§ 206q ods. 4 v spojení s § 199 ods. 7 veta prvá ZKR).

Poučenie účastníkov podľa § 197 ods. 6 ZKR o práve uplatniť námietku zaujatosti:

Účastník konania môže najneskôr do uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok uplatniť proti sudcovi námietku zaujatosti, ak u sudcu so zreteľom na jeho pomer ku konaniu, k účastníkom, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Na neskôr doručené námietky sa neprihliada (§ 197 ods. 6, § 196 ZKR v spojení s § 52 ods. 1, § 49 CSP).

V dôsledku skutočností, ktoré nastanú po skončení lehoty na prihlasovanie pohľadávok, môže účastník konania najneskôr do siedmich dní, odkedy sa dozvedel o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, uplatniť proti sudcovi námietku zaujatosti, ak u sudcu so zreteľom na jeho pomer ku konaniu, k účastníkom, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec

nadriadenému súdu nepredkladá (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, § 197 ods. 6, § 196 ZKR v spojení s § 52 ods. 1, § 49, § 53 ods. 1 CSP).

V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 CSP uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa účastník uplatňujúci si námietku o dôvode vylúčenia dozvedel a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa predchádzajúcej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú (§ 197 ods. 6, § 196 ZKR v spojení s § 52 ods. 2 CSP).